

Giới thiệu Muốn Nói Yêu Người

Truyện Muốn Nói Yêu Người của tác giả Lan Tim là một câu chuyện ngôn tình điền văn, cổ đại. Một kẻ mù và một người câm, tuy mang khiếm khuyết về cơ thể nhưng chung quy tâm hồn vẫn còn lành lặn.

Hai người họ tâm linh tương thông cũng giống như đôi kiếm điệp liền cánh, thiếu mất một, kiếm điệp sẽ chẳng thể bay. Như loài hoa hướng dương luôn hướng về phía mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Nói Yêu Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Giọng nói của người câm

Giữa phố phường đông đúc của Kinh Kỳ, người ta rất dễ bắt gặp bóng dáng một người thiếu nữ quỳ hàng giờ dưới đất, váy áo màu hồng đầy những mảnh chắp vá đủ kiểu buông dài xuống đất, có thể thấy góc áo cùng gương mặt của nàng lấm lem bùn đất.

Nàng tay ôm một chiếc tỳ bà đã cũ không ngừng khảy lên những khúc nhạc ưu sầu mà đôi mắt dường như ngấn lệ.

"Bán thân chôn cha"

Chỉ một dòng chữ ngắn gọn ấy là có thể cô động ngẩn nhất vì sao nàng lại quỳ gối hàng giờ trên phố, vì sao nàng nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Nhưng điều thảm hại nhất chính là không một người nào chịu bỏ tiền ra để mua cô gái nghèo tội nghiệp.

Tiếng tỳ bà ưu thương vô tình lọt vào tai của một nam tử khiến hắn đột nhiên cảm thấy mình và người đó đồng bệnh tương lân, và lại vô cùng thấu hiểu.

"Phu xe! Ông dừng lại một chút!" Giọng nam tử vang lên trầm ấm như một thanh âm trong trẻo vô tình lạc lối giữa một phố xá đông đúc và thanh âm không ổn định.

Người phu xe thắng dây cương ngựa ngoái đầu vào trong xe hỏi khẽ: "Vương gia, có vấn đề gì sao?"

Nam tử một tay vén màn xe, một tay chỉ ra ngoài phố, giọng nói ôn nhu hỏi lại: "Có phải bên kia có một người đang đánh tỳ bà không?"

Người phu xe hướng mắt nhìn theo tay hắn chợt thấy quả thực có một người quỳ gối đang đánh đàn tỳ bà, lão lại quay vào trong bẩm: "Thưa, phải, đó còn là một vị cô nương!"

Nam tử nghe lời xác nhận liền bước xuống xe ngựa, ngọc bội kỳ lân khề gõ. "Ông ở đây chờ ta một lát" Nói rồi lại ngoái đầu ra sau bảo Từ Linh: "Linh, người theo ta"

Từ Linh tiến lên đỡ hắn an toàn xuống rồi cầm tay hắn dìu đi. Nam tử tỏ vẻ không được vui bèn rút tay lại: "Ta bảo người đi theo không phải để dìu ta, ta sống nơi đây đã quen nên người không cần dìu dắt!"

Từ Linh bất đắc dĩ lắc đầu rồi im lặng lùi lại phía sau. Ai bảo hắn chỉ là một tên cận vệ nhỏ bé!

Nam tử mặc trường bào tiếp tục chậm rãi tiến lên phía trước vài bước, Từ Linh theo sau đột nhiên lại nói "Vương gia, phía trước có một hòn đá chắn đường, ngài nên sang phải một bước thì hơn"

Nam tử tiến lên dùng chân khua về trước quả thực đã động một vật gì cứng cứng, hắn liền gạt đầu rồi bước sang phải.

Vương gia người đứng thật là cứng đầu!

Từ Linh vội vàng theo phía sau hắn, lại gạt hòn đá sang một bên, không khéo lát vương gia quay người lại không cẩn thận trượt té.

Nam tử tiến đến trước mặt nàng im lặng lắng nghe từng rung động của sợi dây và hơi thở đều đều trong khí quản của nàng, vô tình lại nhận ra...

"Đàn hay lắm!"

Vị cô nương nghe khen bèn cúi đầu tạ lễ, nàng hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt đen đặc mà sâu thẳm nằm dưới cặp chân mày trên gương mặt tuấn lãng của người đối diện.

Từ Linh thấy thế vội vàng ra hiệu cho vị cô nương kia biết rằng nam tử đó không hề nhìn thấy. Nàng có một chút kinh ngạc, không ngờ một vị vương gia đường đường nam nhi lại không hề nhìn thấy. Quả thực rất đáng tiếc.

"Người vì sao lại ở đây đàn tỳ bà?"

Mắt hắn không thể nhìn, miệng nàng không thể nói, nàng chỉ còn cách đem đàn ra gảy một khúc xem như đáp lời.

"Hồi bẩm vương gia, tiểu nữ đã sớm mất mẹ, chỉ còn lại phụ thân, nhưng thật không may phụ thân cũng vì đau yếu mà qua đời, tiểu nữ lại không có đủ tiền hậu táng cha chu đáo nên mới ở đây bán mình"

Nàng cũng chẳng biết hắn có thể nghe hiểu hay không nhưng vì bản thân không thể nói mà mắt hắn lại mù nên chỉ còn một cách duy nhất là đàn cho hắn nghe, mong rằng hắn có thể hiểu được một chút.

Từ Linh đứng một bên cảm thấy vô cùng khó chịu vì nữ tử quý dưới kia lại ngang nhiên phớt lờ lời nói của vương gia, xem ngài như là không khí, bộ nàng ta chán sống chắc.

Hắn vội tiến lên, giọng điệu vô cùng ác bá: "Nha đầu kia, vương gia là đang hỏi người đó!"

Nàng nghe thế biết ngay hắn là không hiểu lời nói trong tiếng đàn bèn lặng lẽ cúi đầu, u a vài tiếng.

Vẫn là vị nam tử kia ôn nhu và hiền hậu hơn, hắn gạt Từ Linh sang một bên rồi nói: "Người đừng hung hăng quá kéo làm sợ người ta, người nên để ý thái độ thì hơn, dẫu sao chúng ta cũng không phải cường hào ác bá! Nàng không nói được"

Từ Linh lúc này mới ngộ ra, hắn thấy vô cùng xấu hổ bèn xoa xoa chớp mũi, ngượng ngùng buông một câu: "Xin lỗi! Tại hạ đã thất lễ!"

Nàng ngẩng mặt lên nhìn hắn nở một nụ cười rồi nhanh nhẹn lắc đầu, ý bảo "Không sao, ta đã quên rồi!" Nhưng nàng lại vô cùng ngạc nhiên rằng vị vương gia kia lại có thể nghe hiểu những câu từ nàng gửi thông qua âm luật. Để khẳng định, nàng lại tấu một khúc dài ba tiếng.

"Người nghe hiểu?"

Nam tử bật cười, đầu khẽ gật, lại hỏi: "Tên người là gì?"

Một chuỗi âm dài ba tiếng nữa lại vang lên. Nam tử mù như hiểu được liền nói: "Ba thanh đều trầm, nếu ta đoán không lầm. tên người là Lâm Gia Tuệ"

Cả Từ Linh và nàng đều hết thảy ngạc nhiên, Từ Linh ở bên cạnh hắn bao lâu nay cũng chỉ biết hắn có tài hội họa, có trí nhớ tốt, hai tai lại vô cùng thính nhạy nhưng không ngờ hắn còn một biệt tài nghe tiếng đàn liền hiểu được người khác muốn nói những gì, Từ Linh ta cam bái hạ phong!

Lâm Gia Tuệ thấy đúng liền ra sức gật đầu nhưng lại nhớ hắn không nhìn thấy được bèn chạm nhẹ vào sợi dây đàn khiến nó rung lên một tiếng: "Phải!"

"Được, ta sẽ mang người về phủ, hậu sự của cha người ta sẽ cho người xử lý ổn thỏa, người nguyện ý hay không nguyện ý?"

Lâm gia tuệ vui mừng khôn xiết, nàng không ngừng đập đầu xuống đất để tạ ơn, Từ Linh cái hiểu cái không nhưng bản thân cũng biết không thể để một nữ nhân cứ đập đầu thế mãi bèn đỡ nàng đứng dậy: "Người không cần phải đa tạ, sau này người sẽ là nha hoàn của Tần vương phủ. Mau đứng dậy!"

Lâm Gia Tuệ lại ra sức gật đầu, bởi vì quý gối đã lâu nên các khớp đều sưng phồng lên hết khiến nàng thoáng chốc ngã choạng về phía trước, cũng may có Từ Linh kịp thời giữ tay nàng lại: "Không sao chứ?"

Nàng vui vẻ lắc đầu, tay lại vớ lấy chiếc đàn cũ ôm vào trong lòng, xem chừng đã định thân lại được, nàng bước dần theo nam tử kia đi về phía hoàng hôn nhưng bước chân vẫn xiêu vẹo ngã nghiêng về trong bóng nắng chiều dần tắt.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Nói Yêu Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Đồng bệnh tương lân

Sau khi Lâm Gia Tuệ được Tần vương mang về phủ, nàng được phân phó nhiệm vụ chăm sóc cho Tần vương, vì hắn không nhìn thấy nên nàng phải ngày đêm túc trực. Quả là kì lạ! Trước kia không phải hắn nói thông thạo đường đi nước bước cả hay sao mà hiện giờ vẫn cần nàng túc trực? Không phải trước kia không có nàng hắn vẫn rất tốt đó sao? Mặc dù có vài lần thương tích do đụng phải cửa ra vào, góc bàn hay vấp ngã gì đó nhưng nhìn chung không quan trọng.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, hắn vội vàng vận lại xiêm y rồi chậm rãi nói: "Vào đi!"

Lâm Gia Tuệ tay bưng một chậu nước ấm kèm theo khăn mặt đầy cửa bước vào, vì nàng không thể nói nên lúc nào cũng là hắn nói trước.

"Người là Gia Tuệ?"

"Ư...ư"

Hắn nhẹ giọng cười, đưa tay cầm lấy khăn mặt thấm nước nóng từ tay nàng, hỏi: "Người ở đây có quen không?"

Lâm Gia Tuệ cười tít cả mắt, nàng thật sự rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, miễn là có chỗ che mưa che nắng lại không cần lo ba bữa cơm, chỉ lẳng lẳng chăm sóc tốt cho vị ân nhân lớn của đời mình. Nhưng tất cả những niềm vui được thể hiện bằng nụ cười kia hắn lại không thể nhìn thấy.

Nghĩ vậy nàng liền kéo tay phải của hắn, dùng ngón trỏ của mình viết vào lòng bàn tay hắn một chữ "Hảo". Hắn mỉm cười cho rằng nha đầu này rất thông minh, hắn là có thể đào tạo được nên một liên tài. Nhưng hắn vẫn thắc mắc một điều, bèn hỏi: "Vì sao người không nói được?"

"Lúc nhỏ bị người ta cho uống thuốc độc, cổ họng hỏng rồi, đại phu không cách nào chữa"

"Sao lại có người tàn độc đến thế? Phải rồi người bao nhiêu tuổi?"

"Vừa tròn mười sáu"

Hắn nhắm mắt một lúc lâu mới phát hiện nàng nhỏ hơn mình mười hai tuổi, đúng là một sự kì duyên!

Hắn nhớ lại trong tiềm thức rằng đã có một thời hắn được ngự trong hoàng cung, tuy nhiên không một ai yêu thích hắn bởi hắn chỉ là một kẻ mù lòa, vừa sinh ra đôi đồng tử đã không còn chút ánh sáng, mọi người tôn kính hắn bởi hắn là Đại Đại hoàng tử chứ không thật lòng quan tâm đến hắn, hắn biết.. sau lưng hắn còn rất nhiều kẻ khinh bạc, chề giễu hắn không nhìn thấy đường đi, làm sao xứng danh hoàng tộc cao quý trong khi mười hai người con còn lại đều sinh ra khỏe mạnh, hoạt bát, thông minh. Ngay cả mẫu hậu thân sinh cũng khi thường hắn, bà thường năn: "Tại sao người lại là một kẻ mù lòa, ngay cả một chút hy vọng cứu chữa cũng không có, thế thì làm sao giành vương vị?" Phải, các thái y giỏi nhất hoàng cung đến xem qua bệnh tình của hắn nhưng đều lắc đầu lè lưỡi bỏ đi. Hắn, hết thuốc chữa rồi! Mãi mãi phải sống trong bóng đêm dày đặc. Điều đó hắn không sợ, hắn chỉ sợ cô đơn!

Vào khoảng hắn bằng tuổi nàng thì rất 'hân hạnh' 'được' phụ hoàng trực xuất ra cung không khác nào ném đi một món đồ phế thải! Xem như nể tình cốt nhục máu mủ ruột rà, hoàng thượng đã ban cho hắn một cái vương phủ cách xa hoàng cung, lại tuyển người ở đó chăm lo chu đáo chuyện sinh hoạt của hắn. Hắn cũng lấy làm quen, không buồn giận, không buồn hận, chỉ trách bản thân vô dụng sinh ra là một kẻ mù, nhưng hắn thật sự rất cô đơn, người thân cũng không, bạn hữu cũng không, tất cả đều chỉ là hư ảo. Hắn tự nhủ, có lẽ kiếp trước hắn làm điều chi thất đức nên kiếp này mới phải gánh chịu. Không lâu sau đó hắn gặp được Từ Linh - một tiểu hiệp khách chốn giang hồ, ở y cái gì cũng tốt, chỉ có điều bản tính vô cùng ngang ngược và ngạo mạn nhưng bù lại, y rất mực trung thành. Có thể y cũng chỉ thương hại hắn như bao nhiêu người khác nên mới chịu ở lại bên cạnh bảo vệ hắn, chăm sóc hắn, hắn nghĩ vậy. Cuộc đời hắn vốn thống khổ và cô đơn đến chán chường nhưng kể từ ngày có Từ Linh kề bên, hắn mới hiểu được cuộc đời này đáng sống bởi thế giới ngoài kia vẫn còn rất nhiều kẻ đáng thương hơn hắn. Y thường kể cho hắn nghe về những chuyện đã gặp trên bước đường bốn tấu, những chiến công cứu người mà y xem là đáng đề người ta thán phục, phải, y không phải loại người thích khiêm tốn nhún nhường ngược lại còn rất thích khoe khoang bởi dẫu sao y cũng chỉ là một đứa trẻ chưa lớn. Hắn đột nhiên cảm thấy rất ngưỡng mộ Từ Linh chỉ vì y có thể nhìn thấy, chỉ vì y có thể tự do sống theo chính mình, muốn làm gì cũng chẳng ai can.

Còn nhớ năm hắn hai mươi tuổi tròn thì đệ đệ sinh sau hắn một năm cũng chính thức ngồi lên ngôi vị hoàng đế, hắn không thể nhìn thấy nhưng có thể đoán biết được bộ dáng ấy mới oai phong, lẫm liệt làm sao. Nhị đệ hắn làm vua được hai hôm đã sai Thượng công công mang chiếu thư đến vương phủ hắn tuyên đọc, phong hắn làm Tấn vương gia, mặc dù không tham gia triều chính nhưng vẫn được hưởng bổng lộc của quan nhất phẩm. Lúc đó hắn chỉ cười khẩy, ta đây còn phải nhờ hoàng đệ chiếu cố mới lại có cái ăn!

Theo vòng xoáy hỗn loạn của một chuỗi dài ký ức mênh mông, lúc này hắn lại trở về với thực tại, tay trái vẫn cầm chiếc khăn nóng đặt trên cổ vội vàng rút xuống, lại mò mẫm trong bóng tối tìm chậu nước định vắt khăn lên nhưng tìm mãi cũng không thấy được vì chậu nước để cách xa hắn quá. Lâm Gia Tuệ thấy thế vội vàng bắt lấy tay hắn khẽ giật: "Đề ta". Hắn gạt đầu, trước giờ hắn cứ tưởng bản thân đã là người bất hạnh nhất, không ngờ lại còn một người đáng thương hơn.

"Gia Tuệ, tại sao người đó lại bắt người uống độc được?"

Lâm Gia Tuệ cúi gầm mặt xuống, lại viết lên tay hắn vài chữ, nàng nghĩ hắn là ân nhân lớn nhất đời mình nên cũng không cần thiết phải giấu: "Vì gia phụ trước kia có cưới một người vợ lẽ, bà ta lại chê gia phụ nghèo nàn bèn lẳng nhăng với một người giàu có, còn mang ông ta về tận nhà, không may lại để tiểu nữ nhìn thấy, bà ta liền cho ta uống một lọ độc được để ngăn chặn ta tố cáo bà với gia phụ và quan phụ mẫu.."

"Đáng ghét! Đúng là đáng ghét! Vậy còn sau đó?"

"Hồi bẩm vương gia, giấy không gói được lửa, khi gia phụ phát hiện bà ta ngoại tình, ta không nói được nữa bèn bắt bỏ bà ta lên quan phủ. Tuy nhiên do chúng tôi gia thế nghèo nàn không có tiền đút lót cho nên gia phụ thua kiện bị tịch thu nhà cửa còn lại phạt năm mươi hèo, gia phụ vì lẽ đó sinh bệnh hai năm mà mất"

Nghe tới đây nam tử không đành lòng được nắm mạnh tay xuống thành giường một cái, nhưng tay lại không có cảm giác đau, ngược lại ở ngực hơi nhói.

"Bọn gian tham lộng quyền! Hà hiếp bá tánh, vậy mà hoàng thượng vẫn cứ dung!"

Chợt nghe tiếng khóc thút thít của nàng, hắn dần lòng lại, ôn nhu buông một câu an ủi: "Gia Tuệ, người đừng khóc, chuyện xảy ra người hãy cố quên đi, ta, ta thật cảm thấy có lỗi, ta không thể giúp gì được cho người mặc dù ta là người của hoàng thất. Người chắc là cũng biết ta.."

Lâm Gia Tuệ gạt nhanh hàng lệ, lại nắm lấy cổ tay hắn lắc mạnh: "Ta biết, ta không sao, người là đại ân nhân của ta, người không liên can, không cần

cảm thấy áy náy!" Và người cũng rất đáng thương. Nếu ta so với người thì hẳn là ta còn hạnh phúc hơn người gấp trăm ngàn lần, người mặc dù mang dòng huyết thống của hoàng tộc nhưng lại không khác gì một kẻ phế nhân, từ nhỏ đã thiếu đi tình thương của phụ mẫu, phải sống trong cô đơn, sự dằn xéo thể xác lẫn tinh thần. Thật ra, ta còn hạnh phúc hơn người rất nhiều.

Nàng vốn định sẽ viết ra mấy lời đang nghĩ nhưng lại sợ làm tổn thương đến hân bèn rút lại, tự mình giữ lấy. Tuy nàng đến Tấn vương phủ không bao lâu nhưng mọi việc liên quan đến hân nàng đều nắm rõ trong tay và cảm thấy vô cùng đồng cảm.

Khoé miệng nam tử dấy lên một chút dao động, có thể hân đang cười nhưng nàng lại chẳng thấy được ý cười hiện trên môi hân.

"Sao này đừng gọi ta là vương gia hay ân nhân gì đó, ta nghe rất chán"

Lâm Gia Tuệ lại giật giật cổ tay hân ra hiệu: "Được, vậy ta nên gọi người là gì?"

"Thẩm Hàn Hy, người có thể gọi tên ta"

Lâm Gia Tuệ bắt giác mỉm cười, nàng lại viết một chữ vào tay hân: "Hảo"

Bạn đang đọc truyện *Muốn Nói Yêu Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bức họa của người mù

Lại một sáng, ánh bình minh chiếu rọi khắp sân trước cửa phòng của Thẩm Hàn Hy, trong sân trồng khá nhiều loài hoa có hoa thược dược, anh thảo, cúc vàng, cúc trắng và cả kim sa. Tất cả đều do hân tự tay mà trồng, mặc dù hân không nhìn được chúng có màu sắc như thế nào, dáng vẻ đẹp ra sao nhưng hân có thể dùng tay sờ thử, dùng mũi để ngửi mùi hương, lại tự đầu óc bản thân mà họa ra hình dáng của chúng hết như những người thi sĩ tức cảnh sinh tình.

Những đóa hoa nở rộ vườn mình trong nắng sớm khoe một màu sắc thắm rực rỡ rất riêng của chính mình. Từ phía xa đàn bướm thông thả vừa đùa vừa tung cánh nhảy nhót đến đậu xuống một cành hoa anh thảo vừa chậm rãi nhấp nhíp đôi cánh sắc vàng vừa thưởng thức vị ngọt của mật hoa.

Thẩm Hàn Hy vươn tay đẩy mạnh cửa phòng, thật cẩn thận nhấc chân lên khỏi bậc thềm rồi chậm rãi bước ra. Bên ngoài ánh nắng đẹp biết nhường nào, tiếc là hân không thể nhìn thấy, dù ánh nắng có thể soi sáng mọi góc ngách trong phòng thì cũng không thể thấp cho đôi đồng tử đen tròn ấy một chút ít ánh sáng. Hân khẽ nhắm mắt lại, vươn cánh tay dài đón nhận những tia sáng chiếu xuyên qua cơ thể, thật ảm áp.

"Hân là trời rất đẹp"

Theo thói quen, hân lại dùng mũi ngửi, hương hoa từ từ tràn vào cái mũi nhỏ cao cao làm hân thật là thích chí, bên tai lại nghe được tiếng rung khe khẽ của một chú bướm say mật, đột nhiên hân rất muốn vẽ. Trong phòng hân có rất nhiều tranh, trong cuộn có, xếp lại có, treo trên tường cũng có, nhưng bức nào cũng rất thật và rất đẹp bởi hân đã dùng cả tâm lòng để thể hiện mà một khi vun bút thì không ngừng lại được, có lẽ đây chính là tật xấu của hân.

"Gia Tuệ, người vào phòng mang giấy bút ra đây!" Hân thu hai tay lại không nhìn nàng báo.

Lâm Gia Tuệ lại giật giật tay hân rồi diu hân ngồi xuống chiếc ghế đá nhỏ. Nàng nhanh nhẹn và cẩn thận chờ hân ngồi yên mới vào phòng lấy bút.

Nghiên mực đặt 'cốp' xuống bàn đá, nàng cẩn thận trải mảnh giấy mỏng ra trước mặt hân rồi nhét bút vào tay hân. Thẩm Hàn Hy nghiêng đầu nhìn nàng khẽ cười: "Người cũng ngồi xuống đi!"

Lâm Gia Tuệ theo ý kéo làn váy sang một bên ung dung ngồi cạnh bên hân, nàng lại giật nhẹ tay hân bày cái: "Để ta giúp người mài mực"

Hân nguyện ý gật gật cái đầu rồi bắt đầu đặt bút. Hân tưởng tượng ra cảnh bình minh của sáng hôm nay rồi vẽ lại thật cẩn thận từng chi tiết, nếu thấy chỗ nào thiếu sót hân liền hỏi Lâm Gia Tuệ, nàng sẽ là người thuật lại khiến hân càng vẽ càng đầy đủ, càng thêm sống động.

Dù nàng không thể nói, hân không thể nhìn nhưng lại tâm linh tương thông, nàng chỉ cần làm một động tác nhỏ tức thì hân có thể hiểu. Phải chăng đây là một biệt tài mà Thượng Đế đã ban cho hân trong lúc ngài động lòng thương xót?

Lâm Gia Tuệ ngồi yên lặng bên cạnh hân, chú tâm quan sát từng nét vẽ của hân tung hoành trên mảnh giấy mỏng mà không hề sai lệch một vị trí nào, tựa hồ như hiệp khách mù Hoa Mãn Lâu vung chu sa lên bức tranh thiếu nét tạo nên cảnh đào một cách chuẩn xác khiến Lục Tiểu Phụng phải kiên nhẫn vô cùng.

Thoáng chốc mà bức tranh cũng đã hoàn thành, Thẩm Hàn Hy vẽ mặt hài lòng nhìn ngắm bức tranh như một người đương sáng mắt. Lâm Gia Tuệ mỉm cười lại ra hiệu: "Người vẽ đẹp lắm!"

Hạ nhân trong phủ cũng không thiếu người khen hân vẽ rất đẹp nhưng không hiểu sao hân cảm thấy tất cả bọn họ đều là giả dối còn lời khen của nàng

mới chính là thật lòng thật ý.

Hắn đặt bức họa còn chưa khô nét mực xuống bàn đá rồi lại quay sang đối diện với nàng, hỏi: "Người thấy ta trông thế nào? Phải nói thật!"

Lâm Gia Tuệ đặt hai bàn tay của hắn lên mặt hắn: "Người không cảm nhận được sao? Đừng hỏi ta người đẹp hay xấu, trước hết người hãy tự kiểm xem đã. Nếu người không cảm thấy tự tin với bản thân của mình thì có hỏi ta cũng vô ích, bề ngoài không quan trọng, quan trọng là tâm lòng thôi"

Nàng nói đúng, diện mạo đẹp thì sao? Có thể giúp hắn quay lại hoàng cung, có thể khiến cho phụ hoàng mẫu hậu thương yêu hắn sao? Có thể khiến tất cả mọi người không coi thường hắn sao? Không hề!

Theo cảm nhận của nàng, hắn là một người đẹp nhất, tốt nhất mà nàng từng quen biết. Hắn có dung mạo bất phàm, người đẹp như họa, các đường nét trên khuôn mặt đều rất rõ rệt, chỉ là đôi mắt vô thần, thiếu đi một tia sáng thỉnh thoảng làm cho người ta phát sợ. Tuy vậy nhưng thật ra hắn rất dễ gần, hiền từ và không có thói cao ngạo, hoàn toàn trái ngược với Từ Linh. Ở hắn, nàng luôn cảm nhận được sự cô đơn, buồn tủi, mặc dù hắn rất ít hoặc không có biểu lộ xúc cảm ấy ra mặt.

Thẩm Hàn Hy buông tay xuống, không biết đã bao nhiêu lần hắn tự sờ lên mặt mình, muốn cảm nhận nhưng rồi lại thôi, đẹp xấu thì có ích gì? Đến hôm nay nàng lại là người bắt hắn phải tự mình cảm nhận, hắn không giận nàng, chỉ là cảm thấy không được tự nhiên.

"Ta muốn biết người trông như thế nào, được không?"

Lâm Gia Tuệ ngạc nhiên một chốc nhưng rồi cũng đồng ý, nàng lại đặt tay hắn lên mặt mình: "Có thể"

Bàn tay của hắn thon dài mà lạnh lẽo như băng, hắn khẽ lướt nhẹ trên làn da mỏng manh của nàng khiến nàng có một chút thẹn.

"Để ta xem, mày liễu, mắt phượng, trán cao, má đào, môi mông, xem ra người cũng rất ưa nhìn"

Xem xong hắn lại thu tay về, khoé môi nhếch lên một nụ cười đỏ nắng: "Người muốn hay không để ta họa cho người một bức?"

Lâm Gia Tuệ lại giật giật cổ tay hắn: "Làm phiền người quá"

Hắn cười, vỗ vỗ tay nàng, dịu dàng nói: "Khờ quá, ta đây là kẻ bị mù ăn không ngồi rồi, có gì mà phiền phức!" Suốt ngày rảnh rỗi ăn không ngồi rồi như ta, cũng chỉ có thể vẽ cho người.

Nàng khẽ nhủ mảy, nam tử này lại nữa rồi, suốt ngày tự mắng chính mình: "Không được nói như vậy, người bị mù đâu phải là người muốn, sau này không cho phép người nói như thế nữa!" Nàng cầu nhàu như ra lệnh.

Thẩm Hàn Hy bất đắc dĩ cười, lần đầu tiên có một nữ tử gan dạ dám lên mặt dạy dỗ hắn, thế nhưng hắn không cảm thấy giận, mà cảm xúc động lại trong hắn chỉ còn là sự ấm áp, sự quan tâm thật lòng của nàng dành cho hắn. Nàng giống như một tia nắng soi rọi vào tâm hồn giá lạnh của hắn, xua đi nỗi đau và sự mất mát mà hắn phải gánh chịu suốt bao năm qua. Và với nàng, được chăm sóc hắn, bên cạnh hắn là một niềm hạnh phúc lớn trong cuộc đời nàng. Đó như là một sự báo đáp của người chịu ơn dành cho ân nhân, nhưng cũng dường như là sự quan tâm thật lòng, không vụ lợi của một người bằng hữu chân tình.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Nói Yêu Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bức họa của người mù (tiếp)

Thẩm Hàn Hy mặc dù không thể nhìn thấy tuy nhiên xúc giác và trực giác của hắn lại vô cùng chuẩn xác, chẳng mấy chốc mà hắn đã có thể họa nên chân dung của nàng mặc dù so với thực tế có vài điểm khác biệt.

Lâm Gia Tuệ đón lấy bức họa đương chưa khô mực ngắm nghía một lúc rồi bật cười: "Người là không phải họa ta nha!"

Thẩm Hàn Hy neoh mắt, lại sờ sờ đôi bàn tay, hỏi lại: "Ta họa không giống sao? Rõ ràng chính là ta cảm nhận như vậy!"

Gia Tuệ nghiêng đầu cười ranh mãnh, lại thấy người trong tranh không phải hoàn toàn không giống nàng, chỉ có điều, không ngờ trong lòng hắn, nàng, lại đẹp hoàn hảo tới như vậy! Ngay cả một góc cạnh của gương mặt cũng đều rất thanh tú và tao nhã.

Nàng đặt nhẹ bức họa xuống bàn, hai mắt tròn xoe nhìn hắn, lại kéo cổ tay hắn: "Thì ra trong mắt người, ta lại đẹp như thế! Ta cảm thấy thẹn cho nhan sắc thật của mình"

Hắn lúc này mới hiểu ra đưa tay xoa đầu nàng, cười yếu ớt: "Ta là đang họa tâm! Không phải người nói đẹp xấu không quan trọng, quan trọng là tâm lòng hay sao?"

Lâm Gia Tuệ đột nhiên ngẩn người, nàng hỏi lại: "Ta thật sự tốt như vậy sao?"

Thẩm Hàn Hy thân nhiên buông một câu: "Ta cũng không biết" Chỉ đơn giản là ta cảm thấy như vậy.

"Người thật dễ tin người"

Hắn ngây ngốc hồi lâu rồi cũng dần hiểu ra liền cùng nàng bật cười khanh khách. Từ Linh đứng phía xa trông thấy mà vô cùng ghen tỵ. Haiz.. cũng tại hắn cộc cằn, thô lỗ mà đến bây giờ vẫn chưa có một mảnh tình vắt vai! Cuộc đời thật là bi thương a....! Hắn thầm nghĩ.. nếu như hắn cũng mù đi thì có phải sẽ có nhiều người thương yêu hắn không, nhưng hắn bỗng nhớ lại tình cảnh cô đơn lạc lõng của Thẩm Hàn Hy bao năm qua thì hắn đã vội rung mình một cái và nhanh chóng đá bay cái suy nghĩ tâm phào ấy.

"Văn là có mắt sẽ tốt hơn! Tốt nhất ta nên sửa lại tính nết!"

Người ta nói giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, để xem, Từ Linh người kiên trì được bao lâu!

...

Thẩm Hàn Hy bình thường ngự ở Lam Ngọc viện rất ít khi đi sang viện khác, thậm chí sảnh lớn hắn còn chưa qua được mấy lần ngoại trừ đi khám mắt. Thế mà từ ngày Lâm Gia Tuệ dọn vào trong phủ, được Dương thúc phân phó trong Thiên Ân viện thì mỗi buổi rảnh rỗi hắn đều sang đó để tìm nàng nói chuyện, hoặc vẽ tranh, hoặc uống loại trà đặc biệt mà nàng pha chế nếu nàng bận không có sang Lam Ngọc viện tìm hắn. Cuộc sống xem chừng bớt đi phần buồn chán. Và lại hắn đột nhiên quên mất rằng bản thân là đường đường vương gia không nhìn thấy!

Hôm nay cũng không ngoại lệ, hắn lại một mình tìm đến Thiên Ân viện theo số bước chân mà hắn nhớ được ở lần đi trước, và dễ dàng tìm được đến phòng của Lâm Gia Tuệ.

Hắn bước vào phòng liền ngửi thấy mùi gỗ đàn hương xông lên nghi ngút, lòng cảm thấy dễ chịu một chút, hắn cẩn thận cất tiếng gọi: "Lâm Gia Tuệ"

Nàng ở buồng trong nghe tiếng hắn gọi liền vui vẻ xếp gọn đồ đạc để ngăn nắp rồi vội vàng đi ra.

Nắm lấy cổ tay hắn, nàng khẽ gắt: "Xin lỗi lại để hôm nay người tới tìm ta, ta vừa rồi bận sửa vài bộ y phục"

Thẩm Hàn Hy nhú mày, nghiêng đầu nhìn nàng hỏi: "Y phục người bị hỏng sao?"

Nàng cười khi, vẻ mặt vô cùng tinh nghịch: "Tại ta vô ý trượt té nên nó bị rách vài chỗ"

Hắn thờ dãi, trách nàng quá ư nghịch ngợm, bàn tay gầy lần đến trán nàng búng nhẹ một cái: "Người đó, sau này bớt nghịch đi, không thì sẽ thương tích đầy mình"

"Thẩm Hàn Hy, ta biết rồi! Nào, qua đây, ngồi xuống đi!" Nàng kéo tay hắn diu qua chiếc ghế con không cẩn thận vô tình giẫm phải thứ gì dài dài, lại còn 'khè khè' rất đáng sợ. Nàng hốt hoảng, mặt cắt không còn hột máu khi nhìn thấy con vật vừa dài vừa to dưới chân mình, nàng vội vàng rút chân lại đẩy cả mình và Thẩm Hàn Hy lùi vào trong. Bất tri bất giác lại ôm chầm lấy hắn mà trên trán không ngừng đổ mồ hôi hột, nàng lúc này quá khiếp đảm, hay tay ôm cổ hắn run run, chực như sắp khóc: "Hàn, Hàn Hy, có, có rắn"

Thẩm Hàn Hy thoát nghe thấy tiếng đoán biết là mãng xà nhưng lại cố tình án binh bất động bởi cử chỉ lúc này của nàng mới đáng yêu làm sao, không lúc nào hắn có thể nghe được nàng gọi 'Hàn Hy' thân mật đến vậy. Thuận thế hắn cũng dùng hai tay ôm ngang lấy nàng vỗ vỗ nhẹ lưng nàng, che chở: "Đừng sợ, có ta rồi, không sao" Nói rồi hắn một tay rút ba ngón châm từ thắt lưng nhắm tiếng 'khè khè' mà phóng, một phát ngay lưỡi, một phát ngay mắt và một phát trúng sọ làm con vật chết tươi. Haiz.. bây giờ là tình hình gì đây? Người mù cũng có thể làm anh hùng cứu mỹ nhân? Vậy Từ Linh sáng mắt ta để đó làm gì? Nhục chí!

"Từ Linh hộ giá chậm trễ xin vương gia trách phạt" hắn lúc xong việc mới vác mũi vào, thật... chẳng ra làm sao!

"Từ Linh, ta và Gia Tuệ đều không sao miễn cho người tội, người mau mang xác con mãng xà ra đi"

Từ Linh nhìn con vật to dài bị cắm ngàn châm nằm chết tươi dưới đất, bất đắc dĩ lắc đầu... chỉ tại người vô phước, dám hù dọa vương gia, người không biết vương gia rất giỏi phóng châm hay sao, haizz.

"Vậy còn mấy ngàn châm dính trên đó?"

Thẩm Hàn Hy khoát tay, mặt không biểu cảm: "Con xà ấy có độc, châm phóng rồi thì bỏ đi, cẩn thận dính phải độc của nó"

"Dạ" Từ Linh ta lại nên một tên hốt xác động vật có độc, hức hức....

Cảm nhận được Từ Linh đã rời đi, Thẩm Hàn Hy ở khoé môi khẽ nhếch lên một chút: "Không sao, rắn bị ta giết rồi!"

Lâm Gia Tuệ ghì vào bả vai hắn liên tục lắc đầu: "Ta sợ"

"Gloan đi, Từ Linh mang nó ra kia rồi, không việc chi phải sợ" vì đã có ta...

Thấy nàng vẫn không có chút động tĩnh gì cơ hồ như đã ngủ, quả đúng thật, một lát sau hẳn lại nghe bên tai tiếng thở đều đều của nàng, kèm theo đó là cái thứ phập phồng trước ngực khiến hẳn cảm thấy thật bất nhả mặc dù cả hai người đều không cố ý, nhưng mà giờ phút này hẳn lại không nỡ lòng buông tay. Bất đắc dĩ khoé môi khẽ cong lên kèm theo một tiếng thở dài, hẳn xoay người dễ dàng ôm ngang lấy nàng, nàng khá nhẹ nên không quá khó để hình dung ra vóc người nhỏ nhắn và đáng yêu. Luyến tiếc đặt nàng lại trên giường, hẳn cảm thấy hơi ảm đạm rồi xa đôi tay gầy của mình bất giác trong lòng cảm thấy quá ư là mất mát, thay vào đó là một khoảng trống kéo dài vô tận.

Nàng vẫn ngủ, ngủ rất say sưa, nữ nhi trời sinh sợ rắn và nàng cũng không ngoại lệ, trừ rắn ra nàng không sợ bất kì loài tạp nham nào khác. Nhưng mà hành động này của nàng làm hẳn thấy vô cùng đáng yêu, lần đầu tiên hẳn cảm nhận được niềm vui và hạnh phúc khi tự tay bảo vệ một người nào đó yếu đuối hơn mình, mang đến sự yên bình tuyệt đối cho họ. Thật ra hẳn không lúc nào không tự ti với ánh mắt vô thần mà sâu hút của bản thân. Một ánh mắt không còn ánh sáng, không còn ngọn lửa nồng nhiệt của thời trai trẻ chỉ lớn bằng trời, không còn cơ hội được nhìn thấy ngày mai bởi trước mắt luôn luôn là màn đêm u tối. Hẳn thấy lạnh lẽo và cô đơn, tự ti và tuyệt vọng, thế nhưng hẳn luôn phải che giấu, cố tỏ ra bình thường, hẳn phải cố gắng nắm lấy một tia sống còn trong cõi đời bao la. Mà tia sống đó chính là nàng, là Từ Linh và cả những con người đương khôn khổ ngoài kia. Nếu hẳn được sống thì hẳn phải sống thay họ, vui vẻ thay họ, đồng thời mang lại hạnh phúc cho họ, đó mới là điều một vương gia như hẳn nên làm và phải làm cho bằng được.

Khiếm khuyết cơ thể thì đã sao? Không nhìn thấy thì đã sao? Bị người khác chê cười thì đã sao? Chẳng qua đó cũng chỉ là những hư vô lẫn quẩn mà cuộc đời con người ai ai cũng từng nếm trải ít nhiều. Nếu đã là hư vô, vậy cần gì phải quan tâm? Cần gì phải đau khổ? Chi bằng hãy cứ sống một cuộc sống thật an lành, sống không thẹn với lương tâm, minh bạch với trời đất thì há sợ gì lời đàm tiếu chê trách! Dù sao đã sống là phải sống hết mình, sống sao mà lòng mình cảm thấy thanh thản, không chỉ mang lại niềm vui cho chính bản thân mình mà còn cả mọi người xung quanh.

Thẩm Hàn Hy như trút được khối gạch trong lòng, hẳn khẽ cười đột nhiên thấy cuộc đời này thật đáng để sống tiếp. Không thể phụ lòng thiên gia đã cho hẳn sống đến tận bây giờ.

"Vương gia Từ Linh đã mang.."

"Khê thôi, không khéo làm Gia Tuệ thức giấc" Thẩm Hàn Hy ra hiệu, hẳn ngáp ngừng một chút rồi tiếp "nàng vừa mới ngủ được"

Haiz... tên này lúc nào cũng hấp tấp, lại còn không biết điều như vậy. Từ Linh đứng đực ra đó không nói gì, y chỉ khẽ biểu môi thắm oán "vương gia thật là, có mới thì nói cũ" ây da, lòng dạ hẳn cũng thật là hẹp hòi nha!

Sáng hôm sau Lâm Gia Tuệ thức giấc từ rất sớm, mặc dù tinh thần đã trấn tĩnh hơn nhưng nàng vẫn cảm thấy da gà nổi lên khắp cả người, sao tự dưng vô duyên vô cớ trong phòng nàng lại có rắn? Không nghĩ được nhiều thế, nàng lúc nào cũng cảm thấy bất an, nàng vội chạy một mạch ra khỏi phòng như một con sóc xoáy đã ăn định, chạy thẳng đến phòng Thẩm Hàn Hy. Nàng dừng lại thở dốc một hơi.

Thẩm Hàn Hy nghe bên ngoài có tiếng bèn nhấc chân bước xuống giường "Gia Tuệ có phải không?"

"Ồ..ơ" Phải, là ta đây!

Hẳn mở cửa...

"Làm sao thế?"

Lâm Gia Tuệ lại giật giật cổ tay hẳn: "ta, ta sợ rắn!"

Thẩm Hàn Hy nghiêng đầu nhìn nàng, mặc dù hẳn không thấy được nhưng cũng có thể nghe ra trong hơi thở của nàng cực kỳ hỗn loạn, hẳn là rất sợ hãi: "Đừng sợ, ta đã giết nó rồi" ngừng một lúc, hẳn lại hỏi: "Chẳng lẽ lại còn một con?"

Lâm Gia Tuệ xua tay ra hiệu: "Không, không có, chỉ là, chỉ là ta có cảm giác không an tâm"

Hẳn dường như hiểu rõ nỗi sợ trong lòng nàng bèn ôn nhu dỗ dành: "Được, ta đổi cho ngươi phòng khác" hẳn chỉ tay về hướng bên phải "Ngươi hãy dọn tới đó đi"

"Hào!"

Bạn đang đọc truyện *Muốn Nói Yêu Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Món nợ cả đời

Hôm nay Thẩm Hàn Hy được dịp cao hứng muốn dẫn nàng đi ra dạo phố một phen. Cũng phải, kể từ ngày nàng về ở trong vương phủ hẳn luôn luôn không có ra ngoài kể cả đi khám mắt cũng không thềm nhắc bước mà trực tiếp gọi đại phu tới xem.

Lâm Gia Tuệ cũng không có dịp đi đâu vì phần lớn thời gian nàng đều phải ở trong phủ để chăm sóc hấn.

Lần này ra phố hấn không đi bằng xe ngựa mà cùng nàng tay trong tay bước từng bước một, những âm thanh ồn ào náo nhiệt chen vào tai càng lúc càng rõ ràng: tiếng người bán kẹo hồ lô rao liên tục hai tiền một cây, lại đến người bán bánh bao ba tiền một cái rồi những quầy hàng tơ lụa cũng chen nhau mà giành giật khách hàng. Lâm Gia Tuệ ngo đầu ngo tây rồi nhanh chóng kéo tay hấn đến trước một sạp hàng buôn ngọc bội.

Ông chủ tươi cười và thân thiện chào hàng: "Cô nương và công tử muốn mua cái nào? Chỗ lão phu có ngọc bích hình là một thú Thanh Long, hồng ngọc hình thú bạch hổ và còn có Thạch anh hai màu tím, trắng"

Lâm Gia Tuệ cười híp mắt, nàng chọn đi chọn lại rồi cầm lấy một miếng thạch anh màu tím. Ông chủ vội vàng tán thưởng: "Chà, vị cô nương đây thật rất biết nhìn hàng, miếng thạch anh tím này ta vừa mang về từ vùng Bắc Thổ, là hàng hiếm có, toàn Bắc Thổ không có quá mười miếng"

Thẩm Hàn Hy khẽ cong khoé môi, hấn nhanh chóng nhận ra chiêu trò của ông chủ tiệm nhưng lại không muốn làm nàng mất hứng, hấn liền hỏi: "Người thích cái này sao?"

Lâm Gia Tuệ cười cười, nàng giật nhẹ tay hấn rồi đưa miếng thạch anh tím cho hấn: "Phải, ta thích nhưng mà ta muốn tặng nó cho người"

Hấn giật mình, đầu hơi nghiêng hỏi lại: "Người có tiền sao?"

"Có, là tiền người cho ta bảo ta mua y phục mới đó, ta thấy y phục của ta vẫn còn tốt nên tiền đó ta giữ lại"

Hấn bỗng bật cười, nâng tay sờ lên mặt nàng nhéo nhẹ một cái: "Ngốc quá, thạch anh ta không thiếu. Sau này nhớ đừng đem tiền của ta trả lại cho ta, ta không thích điều đó"

Lâm Gia Tuệ ừy khua: "Người muốn ta nợ người cả đời không trả nổi hay sao?"

Hấn hơi sùng sốt, chậm rãi thu lại nụ cười. Ta muốn người nợ ta cả đời?

"Ta không có ý đó." Hấn vội lảng sang một bên "ông chủ, cái này bao nhiêu?"

"Một lượng bạc trắng"

Vậy mà còn nói là vật trân bảo quý giá!

Hấn khẽ cười, lấy ra một lượng bạc trả cho ông ta rồi kéo tay nàng rời đi.

Suốt dọc đường hấn luôn im lặng nhưng bàn tay gầy ấy vẫn nắm chặt tay nàng không hề buông lỏng.

Lâm Gia Tuệ cắn môi, trong lòng vô cùng khó chịu: "Này!"

"Hử?" Hấn dừng lại ý hỏi.

"Ta... ta.. sau này ta sẽ tìm cách trả cho người" Nàng thật là hậu đậu, muốn trả ơn cho người nhưng càng trả lại càng mắc nợ nhiều hơn khiến hấn thoáng thấy buồn cười.

"Được thôi, người cứ từ từ trả, dù sao cũng sẽ không trả hết." Lời nói ba phần châm chọc ngoài tính cách của hấn.

Nàng biết thân biết phận liền im bất mặc cho một tên không thấy đường lối lôi kéo đi lại giữa đám đông. Thật không biết ai mới là người sáng mắt!

Không biết từ lúc nào mà miếng thạch anh màu tím trong suốt lại được đeo một bên thắt lưng của hấn, ánh sáng màu tím yêu dị nhẹ nhàng lan tỏa càng tôn lên vẻ uy mãnh mang một chút buồn lãng mạn của người sở hữu mà không đáng được xếp vào loại rẻ tiền. Có lẽ nàng đã phải suy nghĩ rất lâu nên mới quyết định chọn màu tím bởi nó mang sắc thái u buồn tựa như một tâm hồn đơn độc mà cao quý.

Hấn dừng lại trước một cửa hiệu rồi lại kéo nàng bước vào trong. Đó là một hiệu buôn tơ lụa nổi tiếng trong Kinh, hầu hết các quan gia quý tộc đều đến mua vải và đặt may y phục tại đây, Thẩm Hàn Hy cũng không ngoại lệ.

Bên trong cửa hiệu bày rất nhiều loại vải thượng hạng, đủ màu sắc và đa dạng hoa văn, duy chỉ có màu vàng kim là trong hiệu không bán bởi nó là màu tượng trưng cho hoàng kim hoàng thượng.

Mùi vải mới thơm tho và hương gỗ Đàn hương nhẹ nhàng phả vào trong mũi khiến bao nhiêu cảm giác khó chịu, bức mình dần tan biến vào hư không.

Chàng quầy thấy khách quý đến thăm bên cung kính chào hỏi: "Vương gia ngài lại đến rồi!"

Hấn "Ừm" một cái.

"Ngài định may áo kiểu như thế nào?" Chàng quầy hiểu khách bên ngoắc tay gọi đến một người thợ giỏi nhất: "Tiểu Thập mau qua đây"

Tiểu cô nương Tiểu Thập nhanh nhẹn mang qua một chiếc thước, nàng nhanh nhẩu: "Ông chủ"

Thẩm Hàn Hy đẩy nàng ra trước mặt, nói: "Giúp ta may vài bộ y phục cho vị cô nương này"

Lâm Gia Tuệ giật mình, hai mắt mở to ra để lộ hai con ngươi trong suốt và đẹp đẽ.

Tiểu Thập chớp chớp mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới rồi buông một câu tán thưởng: "Cha, vị cô nương này thật đẹp"

Lão chương quỳ cũng gật gật cái đầu ra vẻ tán thành: "Ừm, không tệ. Chẳng hay vị cô nương đây là...?"

Thôi rồi từ đi may y phục lại trở thành xem mắt nàng dâu... sao lại như thế được?

Thẩm Hàn Hy khẽ ho khan: "Là một người bạn ta mới quen"

Bạn? Nàng lúc nào lại trở thành bạn của hắn?

Lâm Gia Tuệ ư ư vài tiếng khẽ nhắc: "Ta khi nào lại làm bạn của ngươi? Ta là nô - tỳ!" Haizz thật hiếm khi có người không chịu làm bạn vương gia đó nghe, nhưng mà nàng không phải không chịu.. mà là không dám

Lão chương quỳ thối thối nhìn hành động của nàng rồi lại nhìn hắn: "Vương gia, cô nương này.."

Hắn "À" một tiếng rồi giải thích: "Nàng không nói được."

Lão chương quỳ cùng cô nương Tiểu Thập hơi sững sốt nhưng sau đó rất nhanh lại bình thường. Trên thế gian này quả nhiên không có điều gì là trọn vẹn, một nam tử tài mạo song toàn lại vì mắt không nhìn thấy mà bị vứt bỏ, một cô nương xinh đẹp yêu kiều lại không thể nào cất tiếng nói chuyện. Ông trời thật quá trêu ngươi.

Lão chương quỳ nhất thời thương cảm, giọng nói run run: "Chẳng lẽ không có cách?" Tiểu cô nương Tiểu Thập đứng cạnh một bên cũng hơi mong chờ một điều gì đó tốt đẹp, nàng đệm theo: "Phải đó"

Hắn lắc đầu. Không khí chìm vào im lặng.

Tiểu Thập thoáng buồn hơi, nàng kéo tay Gia Tuệ: "Thôi cô nương đừng lo, sẽ có cách mà, để ta lấy số đo rồi may cho cô một bộ áo thật đẹp"

Lâm Gia Tuệ gật đầu, nàng liền theo Tiểu Thập vào trong

Lão chương quỳ nhìn hắn, gương mặt dần ra đôi chút: "Lão phu hiếm thấy vương gia đưa bạn tới may y phục.."

Dù chưa nghe trọn một câu nhưng Thẩm Hàn Hy lại nghe ra ý tứ trong đó, hắn im lặng hồi lâu rồi thuận miệng nhả ra hai chữ: "Nghĩ nhiều"

Lão chương quỳ bật cười, nói lảng: "phải rồi ngài định chọn vải như thế nào?"

"Cứ để nàng tự chọn, ta tin vào mắt thẩm mỹ của nàng"

Lão chương quỳ lại không nén được cười lớn, ông bèn sửa lại lời giúp hắn: "À, chỉ cần cô ấy thích thì ngài cũng thích"

Thẩm Hàn Hy:.....

Bạn đang đọc truyện *Muốn Nói Yêu Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Giác mộng giữa rừng đêm 1

Sau khi rời khỏi hiệu vải, Thẩm Hàn Hy không đưa nàng về phủ mà lại cùng nàng đi loanh quanh. Nhìn hai người bọn họ tay trong bàn tay.. kiểu nào cũng không nhìn ra được là nô tỳ với chủ tử!

"Ngươi muốn đi ra ngoại thành không?" Nửa đường im lặng, chợt Thẩm Hàn Hy hỏi.

Lâm Gia Tuệ cực kỳ thích thú với ý tưởng này. Trong ấn tượng của nàng thì ngoại thành là một nơi rất đẹp, lồng vào đó là một mảng ký ức tươi đẹp cùng phụ thân. Bất chợt nàng xúc động, những hình ảnh tươi sáng lần lượt hiện ra: ngày hôm đó nàng đùa nghịch trên bãi cỏ rồi bị ngã tới lộn vài vòng còn phụ thân thì cực kỳ lo lắng, sau đó hai người cùng tựa vào nhau nường những con cá thật to mà phụ thân bắt được ban chiều... rất ấm áp cũng vô cùng hạnh phúc. Nàng ước, ước gì có thể quay lại như ngày xưa...

Thẩm Hàn Hy kéo bàn tay run run của nàng, lầm tưởng rằng nàng đang phản đối. Hắn khẽ thở ra: "Nếu ngươi không muốn vậy thì.."

"Không có, chỉ là ta đang nhớ tới chuyện trước kia, chúng ta đi thôi" Nàng nhanh nhẹn kéo tay của hắn, ra hiệu.

Thở ra một hơi, Thẩm Hàn Hy hớn hơ: "Ta còn tưởng ngươi không thích. Được rồi chúng ta đi. Hôm nay ta cho ngươi nếm thử tài nướng cá của ta"

Nướng cá? Lâm Gia Tuệ mơ hồ, hốc mắt nàng đỏ hoe nhưng vẫn nắm chặt tay hắn cùng bước đi. Bóng hai người dần ngả về phía ánh hoàng hôn, cuối cùng chỉ để lại một khoảng đen trên mặt đất.

Truyện làm với mục đích phi lợi nhuận

Ngoại thành cũng không xa lắm, hai người bọn họ đi vừa hết khoảng thời gian một nén hương liền tới bên cạnh bờ suối, ở giữa là một cánh đồng cỏ rộng lớn trông như một cái bát úp ngược, còn bên phải là cánh rừng thấp đầy cây cỏ xanh tươi. Ngoài bia rừng được bao bọc bởi một tấm thảm hoa ngũ sắc đan xen vào nhau, phía trên là những đàn ong bướm thi nhau bay lượn dập chồn trên những cánh hoa mềm yếu. Điều đặc biệt chính là nơi đây lại có thể ngắm được toàn cảnh mặt trời lặn xuống sau một ngày lơ lửng tít trên cao.

Đẹp tựa chốn thần tiên!

Lâm Gia Tuệ thầm cảm khái.

Mà lúc này Thẩm Hàn Hy vẫn đứng nguyên vẹn bên dòng suối, hắn hơi nghiêng đầu về một phía và đôi mi dần nhắm lại, nơi khoe miệng không kìm được mà nở một nụ cười, làn tóc đen tung bay trong gió.

Hắn nghe tiếng gió thì thầm trên những ngọn cây, xào xạc lướt qua từng ngọn cỏ, tiếng cánh bướm rung nhịp đều đặn, tiếng suối chảy róc rách từ bên mạn sườn núi uốn lượn dài đến dưới chân, tiếng "phốc" của những chú cá không an phận bỏ nhào lên mặt nước rồi lại rơi "tùm" xuống theo lẽ tự nhiên và.. âm thanh của nhịp đập trái tim hai người như hoà làm một.

Lâm Gia Tuệ đứng đó, ngẩn người hồi lâu, nàng cẩn thận đánh giá khung cảnh trước mặt: nam tử đứng đó, vạt áo dài khẽ lay động, miếng thạch anh tím đeo một bên hông cũng tỏa ra một thứ ánh sáng mê hoặc, tư thế thanh tao, hoà nhã và thoát tục.. hắn.. tựa như một vị tán tiên bước ra từ tranh thủy mặc vô tình hạ xuống nhân gian.

Nàng thật sự sững sốt, thật sự có chút ngây dại.

Dường như ý thức được nàng đang nhìn mình, Thẩm Hàn Hy mở mắt hướng nàng hỏi: "Ngươi làm sao thế?"

"Ồ..o" Nàng nhất thời giật mình, hồn kéo hồn, vĩa kéo vĩa dần dần định thần lại. Nàng bước đến cạnh hắn nhưng không cẩn thận lại giẫm phải một hòn đá, kết quả cả người nàng ngã nhào lên người hắn. Cả hai tiếp đất ngoạn mục, chỉ nghe một tiếng "phịch" hai người đã nằm bên cạnh bờ suối.

Thẩm Hàn Hy thất thần. Hắn cảm nhận được sự ám áp từ người nàng toả ra, lưng vừa tiếp đất cũng không còn đau nữa.

"Xin lỗi, xin lỗi" Nàng rớt rít ra hiệu.

Thẩm Hàn Hy định thần, hắn chậm rãi nói: "Ngươi không sao chứ? Lần sau liền cẩn thận một chút. Thật không biết ai mới là người sáng mắt!"

Nàng xấu hổ từ trên người hắn bò dậy, lại đỡ hắn đứng lên, lòng có một chút không vui. Hắn dám nói nàng thua kẻ mù sao? Quá đáng, nàng chẳng qua chỉ là không nói được! Vậy nên cứ phải để cái âm ức ấy trong lòng, hừm!

Nhưng chẳng qua... nàng chỉ thua hắn mà thôi... đến phóng châm mà hắn còn biết!

Thấy nàng im lặng, hắn cảm thấy không đúng bèn hỏi: "Ngươi giận ta?"

Nàng bĩu môi, kéo tay áo hắn: "Không có, ngươi nghĩ nhiều, cho ta gan ta cũng không dám!"

Thẩm Hàn Hy bất đắc dĩ cười khổ: "Ta xem ngươi không phải nô tỳ, cũng không phải là hạ nhân... vừa rồi.. coi như ta có lỗi đi!"

Lâm Gia Tuệ lại nhớ tới lời hắn nói lúc còn trong hiệu vải: "Nàng là bạn của ta", lại không khỏi ngạc nhiên, hắn nói thật? Hắn thật sự xem nàng là bạn? Thay vì tự hỏi mình chỉ bằng đem lời trong lòng ra để nói với hắn đi..

"Vậy.. ngươi xem ta là gì?" Nàng lại kéo tay hắn hỏi.

Thẩm Hàn Hy trầm mặc.

Nàng lại kéo tay hắn lần nữa: "Là gì vậy?"

"Ừm.. hơn là bạn một chút" Hắn rút tay lại, khoe môi khẽ cong lên: "Để ta bắt cá, có lẽ trời cũng sắp tối rồi, đêm nay chắc phải nghỉ lại đây thôi"

Nàng ngẩn người ra.. hắn vừa nói hắn xem nàng còn hơn cả một người bạn? Vậy đó là gì? Vị vương gia không thấy đường này trong tâm lại sáng như

vậy.. còn rất khéo dẫn người khác lạc đường! Liệu có nên dùng hai từ "Thâm hiểm"? Nhưng mà.. người ta đâu có xấu xa tới như vậy! Chắc phải dùng từ "Cao Minh"!

...

Thẩm Hàn Hy cởi bỏ áo khoát ngoài, xoắn cao tay áo rồi nhảy xuống suối, vì hấn quá nặng nên nước suối bắn lên cao làm ướt cả người Lâm Gia Tuệ, nàng "A" lên một tiếng còn hấn thì cười đến thật thích chí.

Nàng mím môi có chút dỗi hờn. Lâm Gia Tuệ ngồi xuống một bên nhìn hấn bắt cá.

Chết thật, đáng bắt cá sao mà cũng đẹp quá vậy kia!

Nàng nhìn đến ngần ngợ.... Đến lúc nàng tỉnh táo lại thì Thẩm Hàn Hy đã lên bờ, hai ống quần ướt sũng, trên tay lại cầm về hai con cá thật lớn. Lâm Gia Tuệ trong lòng lại vô cùng cảm khái... rốt cục ai mới là người sáng mắt? Rốt cục là ai chăm sóc ai đây? Nếu để cho Từ Linh biết được thì nàng xem như xong đi! Ai mà chẳng biết hấn là người cộc cằn, lại vô cùng hung dữ. Nếu để hấn biết nàng không chăm sóc tốt cho chủ tử của hấn, hấn sẽ cho nàng một trận thật tử tế!

"Gia Tuệ, qua đây!"

Nàng bước qua đờ hấn cùng ngồi xuống bãi cỏ, Thẩm Hàn Hy bảo nàng tìm đá lửa và một ít củi khô..

"Rất nhanh sẽ có cá nướng"

Trong tiềm thức nàng lại dâng lên một câu nói tương tự, thật dịu dàng mà thật ảm áp, giống như.. giữa phụ thân dành cho con gái. Không ngờ trong phút chốc nàng lại đánh đồng hấn với phụ thân quá cố... thật.. cảm thấy có một chút áy náy!

...

Hấn nướng xong một con liền chuyển qua cho Gia Tuệ, giọng nói thêm ba phần dịu dàng: "Người thử xem"

Gia Tuệ chần chừ một lúc cuối cùng cũng vui vẻ cầm lấy, mùi cá nướng thơm thật thơm bay vào mũi khiến nàng không kìm được mà cắn một cái. Cũng đã lâu lắm rồi nàng chưa được nếm lại mùi vị này.. kể từ ngày cha lập thiếp.

Chút cảm xúc lại dâng lên, hốc mắt dần ửng đỏ, nhưng cũng may là Hàn Hy không thể nhìn thấy, nếu không lại phải một hơi dài dòng. Nàng kéo tay áo hấn ra hiệu: "Ngon thật, người là vương gia lại có thể làm được món cá nướng dân dã thế này"

Thẩm Hàn Hy cười cười, hấn ngồi xích lại gần đồng lửa để hong khô y phục, nhẹ giọng nói: "Từ Linh thường đưa ta ra ngoài chơi, là hấn đã dạy ta nướng cá"

Lâm Gia Tuệ ngạc nhiên nhìn hấn cuối cùng vẫn lặng lẽ tiếp tục ăn.

Hấn lại nói: "Vừa rồi ta không cẩn thận làm ướt y phục của người, người mau qua đây ngồi gần lửa để hong khô đi, trời đêm trên này khá lạnh, nên cẩn thận bị nhiễm phong hàn"

Nàng bắt quả cũng chỉ bị nước bắn lên thôi, hấn.. nghĩ nhiều quá rồi! Nhưng Gia Tuệ rất nghe lời hấn, nàng dịch người về phía trước cho gần đồng lửa.. vừa hay lại cảm thấy ấm hơn, quả thật trời đêm rất lạnh!

Gia Tuệ lại liếc mắt sang nhìn hấn vẫn một thân y phục nhưng lại thiếu đi áo khoát, thấy vậy nàng đứng lên ra ngoài bờ suối tìm.

Trời đêm trên đồi bát úp có gió lộng cực lạnh, cả hai ngồi sát vào nhau bên cạnh đồng lửa đỏ đang cháy rực, bụi than hồng cùng khói bay lên nghi ngút. Lâm Gia Tuệ khoát áo lên người hấn rồi lại chăm chỉ cho thêm vài nhánh củi.

"Người lạnh không?" Thẩm Hàn Hy cất giọng.

Quả thật.. hơi lạnh, mặc dù đã có lửa.

Lâm Gia Tuệ yên lặng chăm chú nhìn hấn, vẻ mặt ôn hoà như nước. Hấn khẽ cười vươn tay ôm lấy nàng tựa như đã xác định được từ trước, hấn nhẹ giọng: "Đừng sợ, ta không có làm cái gì đâu, chỉ là không muốn người bị lạnh thôi"

Nàng cũng hiểu, hấn chỉ quan tâm nàng, và lại hấn còn là đại quân tử, đại ân nhân mà cho dù hấn có làm cái gì đi nữa nàng cũng không có quyền phản kháng bởi vì từ lúc nàng bước vào Tần vương phủ thì đã là người của Tần vương phủ, nếu hấn muốn nàng chết cũng tuyệt đối không có người can ngăn... tuy nhiên.. chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra.

Lâm Gia Tuệ khó khăn chống đỡ mi mắt vì nó cứ nặng dần, nặng dần.. cuối cùng tựa hấn vào người hấn mà ngủ thiếp đi, không hiểu sao nàng lại thấy an tâm đến lạ kỳ.

Con buồn ngủ thật dễ lây, Thẩm Hàn Hy vuốt nhẹ má nàng rồi cũng tựa người xuống thăm cỏ ngủ mất, có điều hai tay vẫn đang ôm chặt người trước ngực.

Rất nhanh lại chìm vào giấc mộng..

Bạn đang đọc truyện *Muốn Nói Yêu Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Giấc mộng giữa rừng đêm 2

Từng đợt sóng cuộn trào dâng lên hùng mãnh cùng với tiếng gầm rít của ngọn phong gắt gao như cào xé. Giữa không trung thoát ần thoát hiện bóng dáng của một nam tử khoát áo choàng đen, đầu mũ áo choàng buông lỏng xuống bờ vai để lộ mái tóc dài màu bạch kim bay loạn trong gió rét. Hắn mặc trường bào màu đen, đai lưng trắng nạm một viên thạch anh màu tím, mũi giày hoa văn luồng sóng bạc nhô ra khỏi vạt áo choàng, sắc mặt bình tĩnh mà lạnh lùng, đôi mắt sâu màu tím nhẹ nhàng phát ra thứ ánh sáng mê hoặc cùng nụ cười thần bí.

Hắn nhìn đám người đối diện, lòng không khỏi có một chút khinh bỉ: "Ba giới hợp sức? Muốn tiêu diệt ta sao?", ngừng một chút hắn lại tiếp: "Ngày cả yêu giới cũng hợp tác với thần giới và tiên môn cùng chống lại ta?"

"Yêu giới thức thời nên mới theo bọn họ hợp tác, ha ha, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Một tên yêu tướng hùng hồn bước ra mắng.

Nam tử cong khoé môi, vẫn đạm phong khuyênh: "Ngươi - chưa đủ tư cách để nói với ta từ 'chết'!"

"Ngươi..." quả thật làm sao mà đủ! Người ta là Ma Thần, dù là ma nhưng vẫn là Thần- nắm quyền lực tối thượng, đến cả Thần hoàng còn phải nể ba phần hướng hồ hắn chỉ là một yêu tướng nhỏ nhoi thì làm sao có tư cách mắng Thần? Tên ma tướng cứng họng bèn lùi xuống đứng vào hàng ngũ.

Thần hoàng uy nghiêm cười gió đáp nhẹ xuống, áo bào vàng kim tỏa ra chói mắt, phong thái thanh cao, thoát tục. Mọi người nhìn thấy liền quỳ xuống hành lễ, Thần hoàng khoát tay cũng không để ý đến bọn họ mà trực tiếp đối mặt Ma Thần dùng lời lẽ ôn hòa.

"Vong Nguyệt, bốn thần khuyên ngươi quay đầu là bờ, đừng sai lại càng sai cho đến cuối cùng thiên địa bất dung"

Vàng trắng bạc đeo trên cổ loé sáng, gió càng lúc càng mạnh, Ma Thần nâng tay trái kéo giữ áo choàng, chiếc nhẫn thạch anh tím loé lên ánh sáng ảo diệu hết như đôi mắt của hắn.

"Con dân của ta từ lâu đã rất an phận, cũng không có ra ngoài gây náo loạn. Vì có làm sao các ngươi phải hợp sức chống đối bọn ta?"

Thần hoàng sắc mặt không đổi, nói: "Ma giới các ngươi ma tính quá nặng, e rằng sẽ gây họa lục giới, huống chi các ngươi lại không khống chế được hành động của mình, tham vọng, tà ác sẽ khiến ma tính các ngươi ngày càng tăng và cuối cùng cũng sẽ đi đến kết cục hủy diệt. Chi bằng..."

Ma Thần khẽ cười, sự bình tĩnh càng không thay đổi: "Chẳng lẽ các ngươi không có ma tính? Không có tham vọng? Không có tà ác? Bọn ta có hủy diệt hay không là do ý của ông trời, dù ngươi có là Thần hoàng vị trí tối cao cũng không thể nào thay đổi được, các ngươi giết ta, ta chết, con dân của ta sẽ tìm người thay thế ta. Cho dù các ngươi diệt hết ma tộc bọn ta thì chính các ngươi sẽ lại sinh ra bọn ta. Các ngươi đồ kị nhau, hãm hại nhau đó chính là ma. Trong tiên có ma, trong ma có tiên. Đạo lý này không thay đổi được!"

Ma Thần nói nhiều như vậy kết quả khi lọt vào tai bọn danh môn chánh phái lại trở thành những lời nói mê hoặc chúng sinh, càng kích thích tinh thần "trừ hại cho dân" của bọn họ.

Một tên thiên tướng quát: "Ăn nói hàm hồ! Chết tới nơi mà còn xảo biện!" Hắn quay sang Thần hoàng vẻ cung kính nhưng lại tỏ ra kiên quyết: "Thần hoàng, xin hạ lệnh động thủ!"

Cùng lúc đó đám người tiên môn cùng yêu giới đồng loạt quỳ xuống: "Xin bệ hạ động thủ!"

Thần hoàng bất đắc dĩ thở dài một cái: "Vong Nguyệt, nếu đã không nghe khuyên thì đừng trách ta" ngừng một chút lại quát lên: "Bày trận!"

Một tiếng hô vang lên lập tức đám người chánh phái bủa vây quanh Vong Nguyệt, bọn họ có khoảng bảy tám người, mỗi người đều cầm một món thần binh lợi khí, điểm mấu chốt của trận này nằm ở bốn cực vị: Thanh long do Thần hoàng thủ, Bạch Hổ do thái tử Thần tộc thủ, Chu Tước và Huyền Vũ do hai vị Tiên hoàng tiền nhiệm và đương nhiệm trấn thủ. Bởi vì là trận pháp do Thần giới lập ra nên hầu hết những người có đạo hạnh từ ngàn đến vạn năm mới có thể thủ được, bằng không chính là tự tìm đường chết. Cũng vì thế mà yêu giới cũng không thể thủ trận, mà chỉ bủa vây bên ngoài phòng vạn nhất.

Vong Nguyệt sắc mặt không đổi nhìn một đám người lớn nhỏ thủ trận, bất giác khoé môi khẽ cong lên tạo thành nụ cười quỷ dị và mê hoặc.

Trận này không có một cái tên hoa mỹ nào cả, nó chỉ đơn giản là Diệt Ma trận. Nghe danh đã biết trận này lập ra là để làm cái gì rồi. Trận pháp này căn bản không thể làm khó được hắn, hắn đã sống được ngàn vạn năm cũng từng thấy khá nhiều trận hùng phong nộ thủy và trận pháp này cũng không ngoại lệ.

"Lấy đồ của ta để đánh lại ta? Các ngươi coi thường ta quá!"

Hắn vừa nói lời này khiến mọi người sùng sốt, hắn là ma tại sao lại có thể lập được trận pháp này?

Người duy nhất không cảm thấy ngạc nhiên chính là Thần hoàng của chúng ta đây. Hơn ai hết hắn là người biết rõ lai lịch của Vong Nguyệt.

Ma Thần nguyên bản là vị Nguyệt Thần thứ chín, tên của hắn là Vong Nguyệt. Hắn từng là một vị thần được lục giới kính trọng, Diệt Ma trận cũng là một tác phẩm hoàn mỹ của hắn. Nhưng sau đó qua mầu đời Thần hoàng thì hắn đột nhiên mất tích, theo sách sử chép lại thì hắn đã phạm vào một tội rất lớn, về sau cũng bị xóa tên khỏi phả Thần tộc. Mà phạm lỗi lầm lớn thế nào thì Thần hoàng đương nhiệm cũng không biết được. Sở dĩ chọn trận pháp này là muốn thức tỉnh Vong Nguyệt mà thôi.

Thần hoàng rũ mắt, trầm giọng nói: "Vong Nguyệt, ngươi là người thông minh, hắn đã hiểu ý ta."

"Muốn ta quay lại? Không thể nào."

"Nói nhiều với hắn làm gì? Chúng ta đánh đi!"

Thần hoàng nhíu mi: "Khởi trận!"

Thế trận tung lên tạo thành con lốc cuốn lấy Vong Nguyệt, hắn dĩ nhiên không hề nao núng, đôi chân vẫn đứng bình chân như vại thình thoảng khê nhích người tránh đòn tấn công, cả quá trình cực kỳ nhẹ nhàng và không hề yếu thế.

Tất cả mọi người đều thắc mắc vì sao hắn vẫn chưa phản đòn. Nhưng mà Ma Thần có cái lý của hắn, hắn phải cố kéo dài thời gian để cho người kia làm xong nhiệm vụ, có vậy hắn mới an tâm mà ra đi. Con người có cái số của con người và thần cũng vậy, bất kỳ ai cũng không thể tránh khỏi số mạng đã an bày từ trước. Hắn sống trên đời cũng đã được gần hai mươi vạn năm, với hắn cái chết coi như cũng là một sự giải thoát, bất quá là hắn đang đi du ngoạn, không làm thần nữa, vậy thôi.

Nhưng mà hắn mong rằng trước khi hắn chết có thể giúp con dân làm một việc cuối cùng, đó chính là kéo dài thời gian chết! Dĩ nhiên, điều này rất quan trọng.

Vong Nguyệt không sợ kết cục hồn phi phách tán nhưng hắn chỉ sợ, con dân của mình không người nào chăm sóc. Vậy nên... hắn vẫn phải cố chờ..

Tuy nhiên, càng ở lâu trong trận lại càng thấy cơ thể suy yếu đi không ít, thế trận này là hắn tạo ra đương nhiên hắn phải biết, trận này hoàn toàn không thể giết được hắn cũng không thể làm tiêu hao nhiều sức lực của hắn như vậy... trừ phi.. hắn trúng độc!

Ma giới có nội gián!

Vong Nguyệt khê vuốt chiếc nhẫn thạch anh tím rồi nhanh chóng xoay mình đạp đổ thế trận, pháp thuật phản phệ khiến bọn họ ho ra một búng máu nhưng mà Vong Nguyệt cũng không khá hơn, hắn lùi lại hai bước, kẻ miệng rỉ ra một dòng máu tươi.

Bọn thiên tướng vây nhau muốn đỡ thần hoàng nhưng bị hắn khoát tay.

"Nội lực suy yếu, ngươi trúng độc?"

Ma Thần Vong Nguyệt vẫn đứng nghiêm giữa cuồng phong nộ bão, không hề lay động chỉ có đôi môi và sắc mặt là tái nhợt.

"Không phải do các ngươi gây ra hay sao? Đừng tưởng là ta không biết!"

Thần hoàng quay ngoắt liếc nhìn đám người phía dưới, ánh mắt phát ra vài tia lạnh lùng.

Phản ròi! Đường đường là chánh phái lại đi sử dụng thủ đoạn dê hèn, mặc dù Vong Nguyệt là ma, vậy thì đã sao? Bọn họ dám không nể mặt thần hoàng như hắn ra gì! Thảo nào dùng mọi biện pháp cũng không thuyết phục được sự hời hợt của Vong Nguyệt.

Nhưng loại độc có thể phá hoại thần thân của Vong Nguyệt cũng chỉ có một, mà hiện tại nó đang được cất giữ trong Thi hình điện. Muốn mang loại độc này ra mà không ai phát hiện cũng chỉ có một người...

Thần hoàng đưa ánh mắt sắc bén liếc nhìn Tiêu Đoái Tâm - là đệ đệ cùng hắn song sinh. Tiêu Đoái Tâm nhận thấy liền cúi người run cầm cập.

Thần hoàng hạ giọng nói với ma thần: "Trẫm thay mặt đó xin lỗi ngươi"

Vong Nguyệt nghe được không khỏi ngạc nhiên, vị Thần hoàng thua hắn mấy vạn năm tuổi lại ra mặt cúi đầu nhận lỗi? Thật khó tin! Không phải hắn muốn giết ma tộc hay sao?

Cả ba giới cùng hô loạn cả lên: "Thần hoàng? Cần gì phải xin lỗi? Chúng ta không có làm sai?"

Tiêu Đoái Chi liếc mắt một cái: "Chúng ta tự xưng chính đạo sao có thể sử dụng thủ đoạn dê hèn đó chứ? Bỏ thần là lấy đức trị dân, sao có thể vì muốn thắng mà sử dụng trò của tiểu nhân được? Làm như vậy ta sao còn chỗ đứng trong lục giới?"

"Nhưng hắn là ma, ma sẽ hại người!" Tiêu Đoái Tâm không cam lòng, nói.

"Vong Nguyệt là thúc tổ của thần tộc, không phải ma!"

Lời này của thần hoàng khiến mọi người sững sốt, nhiều tiếng bàn tán xung quanh nổi lên. Đám người yêu giới được dịp xem tuồng hay thì không khỏi đắc chí, liền dịch đội ngũ đứng sang một bên.

Tiêu Đoái Tâm thừa biết điều này nhưng mà dã tâm đã sớm che mờ lý trí, không còn phân rõ đúng hay sai, hấn liền lên tiếng trấn an thần dân sau đó chớp lấy thời cơ thu Thần hoàng vào bình chứa thần, rồi lại giả vờ lương thiện, thay trời hành đạo.

"Thần hoàng hiện tại đã bị ma giới mê hoặc, nhưng xét lại huynh ấy chưa từng phản bội thần giới, nay ta tạm giam huynh ấy lại chờ khi tiêu diệt xong Vong Nguyệt sẽ bảo huynh ấy cho mọi người một lời giải thích"

Vong Nguyệt nâng bàn tay tái nhợt kéo giữ áo choàng, thủy tinh trên nhẫn mờ đi không ít chứng tỏ hấn đã suy yếu khá nhiều. Xem ra hấn lại phải chôn thần tại nơi này đi thôi!

Sau khi trấn an xong, Tiêu Đoái Tâm lên đứng dẫn đầu, hai bàn tay tích tụ hơn mười thành công lực cùng bảy người thủ trận khi nãy tung ra sát chiêu. Sát chiêu này công phá cực lớn, vừa ra đã có những thiên binh yếu ớt khí nộ công tâm mà chết. Đám người yêu giới cũng không chịu được bèn thay phiên rút về yêu giới, lực lượng. xem như được bảo toàn.

Tính toán thời gian, hiện tại có lẽ người đó đã hoàn thành nhiệm vụ, vậy ta cũng không cần phải tránh nữa. Với cái nội thương hiện tại cộng thêm một sát chiêu của đám người đó nữa có lẽ.. ta sẽ hồn phi phách tán thôi! Hừm, Thiên Chi Tà, ma giới.. ta giao lại cho ngươi.

Cảm nhận được luồng sát chiêu tới gần, một mảnh hồn phách của Vong Nguyệt nứt toát ra rồi nhanh chóng tan theo cát bụi, hấn ngã khụy xuống, một tay chống trên mặt đất, lần này trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Mi mắt dần nặng trĩu, hấn mỉm cười, nụ cười tái nhợt nhưng cũng không mất đi vẻ uy mãnh và tràn đầy mê hoặc.

"Ma thần cẩn thận!"

Không biết từ lúc nào bên cạnh hấn lại xuất hiện một con tiểu kỳ lân với màu lông trắng muốt và cặp sừng quý dị. Tiểu Kỳ Lân không sợ chết, nài một mực rống lên thành tiếng rồi lao ra hứng trọn cả mười thành công lực.

Tiêu Đoái Tâm tức giận nhìn kẻ ngang đường là một tiểu cô nương, hấn thu chưởng mắng: "Tộc Kỳ Lân nhỏ bé dám ra tay cứu ma tộc, chương này xem như trừng phạt ngươi." Ngừng một chút hấn lại nói tiếp "Sát chiêu của ta đã tung ra hấn là Vong Nguyệt cũng hứng lấy không ít, xem ra khó sống được qua hôm nay. Chúng ta rút"

Dứt lời cả đoàn người hoá thành làn khói xanh biến mất. Sờ đi hấn đắc chí như vậy là bởi vì hấn biết Vong Nguyệt trúng độc làm hại thần thể, mặc dù không trực tiếp trúng sát chiêu vừa rồi nhưng ít nhiều cũng có ảnh hưởng. Tiếc là sẽ không vì thế mà hồn phi phách tán.

Vong Nguyệt tận mắt chứng kiến biến hoá của tiểu Kỳ Lân, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa tức giận. Giận vì nàng quá ư là ngốc nghếch, biết mình không chịu nổi sát chiêu lại đem thân đón lấy. Ngạc nhiên vì tiểu kỳ lân nàng không có lấy một thành công lực nay lại có thể hoá thân thành một cô nương xinh xắn.

"Tiểu kỳ lân. Tiểu kỳ lân" Vong Nguyệt cố sức gượng dậy vươn hai tay ôm nàng từ dưới đất lên khỏi vũng máu tươi màu xanh ngọc bích, y phục trắng muốt nay cũng bị máu nhuộm trở thành màu xanh.

Hấn sững sờ nhìn tiểu cô nương vừa mới ngất trong tay, sắc mặt nhợt nhạt, toàn cơ thể nhũn ra không còn chút sức.

Bàn tay đeo thạch anh tím nâng lên, nhẹ nhàng vuốt ve trên gò má nhỏ, gương mặt nàng thanh tú và đáng yêu, mặc dù biết sắp cận kề cái chết nhưng vẫn không hề sợ hãi, nheo nheo mắt muốn tỉnh lại.

"Tiểu kỳ lân, mau tỉnh lại đi, không được ngủ, không được ngủ!"

Nghe được tiếng gọi thúc giục, nàng dùng hết sức lực kéo mở rèm mắt, cất lên một giọng nói yếu ớt.

"Ma thần.. ngươi có sao không?"

Vong Nguyệt lắc đầu, mái tóc bạch kim rũ xuống bờ vai. Chết đến nơi mà vẫn còn lo cho hấn, nàng đúng là ngốc mà!

"Sao ngươi lại chạy đến đây?"

"Ta ở điện Ma Thần nhìn thấy tượng thờ của ngươi đột nhiên có nhiều vết nứt, biết ngay ngươi gặp chuyện, ta.. ta liền rời ma giới đến... đến đây tìm ngươi"

Vong Nguyệt vén lại mái tóc đen của nàng, dịu dàng nói: "Lẽ ra ngươi không nên đến, ngươi đến chắc chắn sẽ chết."

Tiểu Kỳ mỉm cười yếu ớt: "Vì ngươi, ta sẽ không sợ chết"

Hắn chịu thua, bất đắc dĩ lắc đầu: "Người ngọc quá, trời định hôm nay ta phải chết.."

"Được, vậy ta đi cùng người"

Vong Nguyệt nói, có chút hờn giận: "Tiểu kỳ lân"

Sau vài tiếng nấc, Tiểu Kỳ lại ho ra một búng máu, Vong Nguyệt nhìn sắc mặt nàng càng ngày càng tái đi, trong lòng không khỏi lo lắng.

"Đừng nói nữa, ta sẽ kêu Thiên Chi Tà cứu người, người cố lên."

Tiểu Kỳ kiên quyết lắc đầu: "Đừng gạt ta, người biết y không cứu được ta, y cũng không cứu được người." Ngừng một chút lại nói "Hắn đã tận thân vị thành công, bây giờ người không cần phải lo.. lo nữa.."

"Ta biết... ta biết.. nhưng người không nên cứu ta"

Tiểu Kỳ nâng mắt lên đối diện với ánh mắt màu tím, nàng cười yếu ớt: "Biết làm sao được.. ta thích người. Nhớ năm đó ta đi lạc, là người mang ta về ma giới, từ đó mỗi ngày người đều ôm ta trong lòng, mang ta đi du ngoạn,.... ta.. ta đã rất thích người... thích muốn chết đi được.. nhưng.. ta chỉ là một con tiểu kỳ lân không có đạo hạnh, không có pháp thuật, không có hình người xinh đẹp, cũng không thể nói tiếng người, vậy nên.. ta.."

"Nên người mới không thể nói người thích ta" Khoé môi Vong Nguyệt bỗng nhếch lên một nụ cười, thật mê hoặc, thật quý dị.

Sắc mặt vốn trắng bệch vì thương nặng bỗng chốc ửng lên vài đốm màu xanh kì lạ.

Vong Nguyệt nhìn búng máu xanh dưới đất, bỗng hiểu ra, hắn hỏi:

"Người đang thẹn?"

Tiểu Kỳ xấu hổ cúi mặt vào ngực hắn, dòng khí tức quen thuộc lại tràn về, thật ấm áp.

"Người.. là có ý gì?"

Vong Nguyệt nén lại nội thương đang hoành hành, hắn xiết chặt vòng tay: "Ta.. ta.. cũng.. "

Tiểu Kỳ như hiểu ý hắn, nàng thở phào nhẹ nhõm, lòng cảm thấy vô cùng hạnh phúc: "ta muốn mặt trăng bạc trên cổ người... được không? Dù sao.. ta.. ta cũng không sống được nữa"

Hắn gật đầu, nâng tay cõng sợi dây chuyền trên cổ rồi đeo lại trên cổ nàng, lồng ngực đột nhiên đau như cắt.

Hắn rời khỏi con đau khi cảm nhận được dòng nước nóng hổi trôi vào lòng bàn tay. Nàng khóc, nàng đang khóc, những giọt nước mắt trong vắt như hạt sương mai. Bất chợt hắn nắm chặt bàn tay, khi mở ra lại thấy một viên ngọc minh châu nhỏ màu trắng tinh khiết.

Hắn khẽ cười: "Cái này của người cũng cho ta đi, kiếp sau cứ nhìn cái này mà nhận ra nhau. Kiếp sau ta sẽ chỉ 'cần' một mình người. Được không? Người cũng tuyệt đối không được cần người khác!"

Tiểu Kỳ vô cùng cảm động, nàng nâng ánh mắt long lanh nhìn khuôn mặt tái nhợt kia.

"Ta sẽ chỉ nói yêu một mình người, tuyệt không có người thứ hai. Nhưng mà người cũng phải chỉ dùng ánh mắt màu tím đó để nhìn ta, mãi.. mãi chỉ một mình ta!"

Vong Nguyệt đeo giọt nước mắt của nàng lên cổ, giọng hắn khàn khàn: "Ta đồng ý, giờ chúng ta sẽ đi Minh giới để đầu thai"

Dứt lời hắn gắng gượng, ôm nàng đi xiêu vẹo về phía biển trời minh giới, đến nơi âm u nhất thế gian, tận sâu trong lòng biển đen lạnh.

Vẫn chiếc áo choàng đen, mái tóc bạch kim dài, đai lưng bạc nạm thạch anh tím, hắn nắm tay nàng qua cầu Nại Hà. Đến cửa luân hồi, hắn dùng hết phần công lực còn lại tự huỷ hai mắt của mình.

Hắn mỉm cười cùng nàng qua cửa. Bóng dáng khuất dần trong địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Nói Yêu Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Kiếp trước kiếp này

Làn gió đêm lướt nhẹ trên gò má phỉm hồng nhưng lại nhọt nhạt dưới ánh trắng sáng vàng trên đỉnh trời xa kia. Lâm Gia Tuệ giật mình tỉnh giấc phát hiện bản thân vẫn nằm trong vòng tay ấm áp của Thẩm Hàn Hy.

Nàng không tin những gì nàng thấy được chỉ là một giấc mơ, mà đến khi vươn tay sờ lên má lại thấy một dòng nước nóng hổi nhẹ nhàng rơi xuống.

Lâm Gia Tuệ chăm chú ngắm nhìn nét mặt còn say ngủ của hắc bắt giác lại vươn tay ra sờ một cái. Thẩm Hàn Hy, gương mặt này giống với vị Nguyệt Thần thứ chín đó y như khuôn đúc, chỉ có điều hắc không có mái tóc bạch kim cùng đôi mắt màu tím. Nàng tự nhủ nếu ánh sáng màu tím đó lấp đầy chỗ tối trong đáy mắt của Thẩm Hàn Hy thì liệu có thể toát ra được khí chất của người?

Trong mơ nàng lại là cô nương tên Tiểu Kỳ đó, chẳng lẽ... đó thật sự chính là nàng cùng Thẩm Hàn Hy?

Suy nghĩ mất một lúc lâu cuối cùng nàng cũng tìm ra nút thắt. Trong giấc mơ, vị Nguyệt Thần đó bảo rằng kiếp sau muốn nhận lại nhau ắt phải nhờ sợi dây chuyền trên cổ... lúc này nàng mới giật mình hắc... trên cổ nàng... quả thật có một sợi dây chuyền ánh trắng bạc! Và lại là từ lúc sinh ra đã có... là dây chuyền cùng nàng sinh ra!

Những chuyện thế này nàng đều nghe cha thuật lại nhưng trước giờ nàng vẫn không tin, sao đứa trẻ vừa sinh ra trên người đã mang theo đồ vật được chứ?!

Lâm Gia Tuệ chuyển hướng sang lồng ngực của Thẩm Hàn Hy, lúc này đang hít thở đều đều, dường như đã ngủ rất mê man, sợ rằng nàng có gọi cũng không tài nào dậy nổi. Thấy vậy Lâm Gia Tuệ mới đánh bạo một phen... nàng phải tìm xem trên người hắc có ngọc nước mắt kỳ lân hay không... mà nếu đã như vậy tức nhiên là phải... sờ lên người hắc thôi! Nàng biết điều này là không được đúng cho lắm nhưng mà lại chẳng còn cách nào khác.

Vương gia ta thật không có ý ăn đậu hủ của người nha...

....

"Đây là đâu? Tại sao ta lại ở đây?"

"Vong Nguyệt! Chào mừng người trở lại!"

"Vong Nguyệt? Người là ai?"

"Ta là tân Ma Thần Thiên Chi Tà. Người không nhận ra ta sao?"

"Ma Thần? Xin lỗi ta không nhìn thấy."

"Chết! Ta cư nhiên lại quên mất!"

Nói rồi Thiên Chi Tà liền phát tay một cái để thiên nhãn mở ra, lúc này Thẩm Hàn Hy đã có thể nhìn được.

"Ta.. ta có thể nhìn thấy rồi!"

Thiên Chi Tà nhướn mày: "Tất nhiên."

Lúc này Thẩm Hàn Hy mới để ý thấy nam tử một thân áo trắng, hai mắt quang xanh tóc đen như mực đứng ngay đối diện, không hiểu sao tự đáy lòng Thẩm Hàn Hy dâng lên một cô vui mừng cộng thêm vô cùng hải lòng nhìn Thiên Chi Tà quanh thân toả ra ánh hào quang vàng nhạt.

"Thiên.. Thiên Chi Tà? Hình như.. ta có một chút ấn tượng."

Thiên Chi Tà thờ dãi, đã cho y sáng mắt... chỉ bằng cho hắc khôi phục thần thức tạm thời luôn.. như vậy sẽ đỡ tốn công dãi vô ích.

Hắc phát tay áo một cái làm phép trên ấn đường của Thẩm Hàn Hy, khiến Thẩm Hàn Hy một trận đau buốt, theo đó từng dòng ký ức cuộn cuộn quay về. Lúc này hắc trở nên hết sức bình tĩnh, đối Thiên Chi Tà nở nụ cười quý dị.

"Đa tạ người, Ma Thần tân nhiệm."

"Không cần khách sáo, nếu năm đó không có người kéo thời gian để ta bình an tấn thần vị, bây giờ có lẽ người chết đã sớm là ta."

Vong Nguyệt khôi phục lại bộ dáng lúc xưa, dù trên người đang không mặc áo choàng nhưng cũng nâng tay trái làm động tác giữ vạt áo choàng, nói:

"Là kiếp số của ta. Người tấn thần vị là việc tốt. Ta tuy là Ma Thần nhưng lại bị trói buộc bởi thần tắc... nhưng người thì không, người có thể dẫn được thanh khí vào chốn hư thiên giúp con dân ta không phải chịu đau khổ vì trọc khí, chính vì thế mà ta mới yên tâm giao ma giới lại cho người... còn ta" khoẻ miệng hắc khẽ cong "ta phải hoàn thành tình duyên của ta cái đã!"

Mắt Thiên Chi Tà giật giật: "Vấn đề thanh khí ta đã thay người giải quyết. Tuy nhiên con dân chỉ cần một mình ma thần là người. Không biết khi nào người mới 'chịu' về lại ma giới? Một hồn bị tan nát của người ta đã thay người vá lại rồi, hiện tại vẫn còn trong tượng Ma Thần, có nó người có thể nhìn thấy."

"Không lâu, chiếu theo suy tính thù có lẽ vài ngày nữa ở nhân gian ta sẽ có một tử kiếp, lúc đó ta sẽ sớm quay về thôi! À.. xem ra giấc mộng vừa rồi là do người giờ trở có phải không? Xem ra.. không bị áp chế bởi thần tắc là điều vô cùng tốt!"

Thiên Chi Tà không nói, khoé môi khẽ nhếch lên.

....

Bàn tay giờ lên không trung hồi lâu cuối cùng cũng hạ xuống. Vừa chạm vào lồng ngực ấm áp ấy tim nàng đột nhiên nảy lên.. cuối cùng vẫn mò vào trong áo hần lòi ra một sợi dây bằng bạc, trên có treo một viên ngọc trắng tinh khiết.

Đầu Lâm Gia Tuệ nõ ằm một tiếng... đây.. đây quả nhiên là nước mắt kỳ lân!

Nếu có thể hết năng thực sự muốn hết lên.

Nếu có thể nói.. năng thực sự muốn hỏi cho rõ...

Lẽ nào... lẽ nào giấc mơ đó lại là sự thật?

Bảo nàng tin làm sao đây?

"Xem trộm đồ của người khác là xấu lắm!" Đột nhiên bên tai truyền đến một giọng ôn nhu khiến Lâm Gia Tuệ giật bản mình, nàng vội vàng buông lỏng sợi dây rồi bật mình ngồi dậy.

Thảm Hân Hy khẽ cười, mặc dù hần không nhìn thấy được biểu hiện trên mặt nàng nhưng mà trông phản ứng cũng biết. Hần cũng chống tay ngồi dậy, kéo sửa lại cổ áo rồi thông thả nói:

"Người cũng mơ thấy giấc mơ đó sao?"

Một câu này làm nàng kinh ngạc, không chỉ có một mình nàng...

"Ừ..ừ.."

Thảm Hân Hy tà mị cười, hần sờ soạng một lúc cuối cùng nắm cổ chân nàng kéo đến bên cạnh: "Người có tin không?"

Tin! Dĩ nhiên nàng tin! Trăm ngàn lần tin!

Trong lòng lúc này là hỗn tạp cảm xúc... nước mắt kia không biết vì vui hay buồn hay thương hại, chua xót mà dần dần rơi xuống như mưa.

Nàng nắm tay hần lắc mạnh. Hần gất gao ôm lấy nàng nhẹ giọng cười: "Kiếp trước, kiếp này... cuối cùng ta cũng tìm được người. Lần này tuyệt đối đừng ngốc như vậy nữa."

Lâm Gia Tuệ cảm nhận lồng ngực nhói lên một cái, nàng nâng tay xoa xoa mi mắt khép hờ của hần: "Ngốc quá, bất quá ta chỉ đùa thôi, không ngờ người thật sự hủy mắt."

Thảm Hân Hy để mặc nàng xoa, tựa tiểu phi tiểu: "vào lúc đó đối với Ma Thần ta mà nói, có mất hay không là như nhau bởi Thần không bao giờ nhìn bằng mắt thường. Tuy nhiên, lời đã hứa với người ta tuyệt không nuốt lời!"

Phút chốc nàng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Vì thâm tình kiếp trước nên kiếp này thân quen.

Vì đau buồn kiếp trước nên kiếp này bù đắp.

Vì một thứ gọi là tình yêu mà nàng hy sinh đầu lưỡi còn hần lại hy sinh đôi mắt... để cuối cùng dựa vào cảm giác mà tìm được nhau.

Chỉ vì lời thề kiếp trước nên kiếp này mới có thể tâm linh tương thông.

Nàng không cần nói, chỉ cần có ý ta tuyệt đối sẽ có thể nhận ra.

Chàng không cần nhìn thấy, đôi mắt của ta sẽ là đôi mắt của chàng.

Trong đêm tối ngàn sao như đi vào giấc ngủ chỉ còn vầng trăng sáng vàng vạc trên bầu trời, e lệ rọi soi xuống hai bóng dáng nhỏ bé, tựa như một bức tranh thủy mặc được chạm khắc tinh túy và chỉ muốn được mãi mãi dừng ở giây phút này.

Trên ngọn cây phía xa, Thiên Chi Tà một mình lẻ bóng, áo choàng trắng phát phơ trong làn gió nhẹ, hần khẽ cảm thán một câu:

"Ma Thần thì sao? Cuối cùng cũng không thoát khỏi một chữ tình! Chỉ cần có trái tim thì bất kể là yêu hay ma đều có thể có được tình cảm đích thực!"
Ngừng lại thở một hơi dài: "Thiên Chi Ta ta không biết đến bao giờ mới có thể tìm được một người như nàng."

Sống trên đời ngàn năm, vạn năm. Cái mong chờ không phải được vĩnh viễn trường sinh, cũng không phải vinh hoa phú quý hay vì bất kỳ một tham vọng nào khác... mà chỉ mong rằng sẽ có một người cùng nhau đi hết quãng thời gian dài đằng đẳng.. cho dù có phải ngay lập tức chết đi thì cũng đã mãn lòng.

Nhưng mà... nếu chết quá nhanh thì dư vị còn lại sẽ là chua xót cùng tiếc hận.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Nói Yêu Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chia duyên rẽ thủy

Sáng hôm sau Thẩm Hàn Hy vội vàng mang Lâm Gia Tuệ trở về Tấn vương phủ. Hai người một chủ một tớ cùng nhau qua đêm ở bên ngoài ít nhiều cũng sẽ gây ra nhiều thị phi không đáng có. Kiếp trước còn là Nguyệt Thần mặc dù luôn bị trói buộc bởi thân tắc nhưng chung quy chuyện riêng tư của hắn cũng không người nào dám đem đi buôn dưa lê. Giờ thì khác rồi, hắn chỉ là một phạm nhân, một phạm nhân bị mù phải sống dựa vào trợ cấp của hoàng đế!

Hắn thật mĩa mai lão thiên gia, kiếp nào ông ta cũng không cho hắn được tự do thoải mái, bất kể làm thần hay làm người hắn cũng đều phải thống khổ biết bao nhiêu.

Nhưng mà ngày hắn trở lại làm thần chắc cũng không còn xa nữa rồi, một khi dứt đại nạn ở trần gian thì hắn không còn lý do nào để lưu lại nữa.

Lâm Gia Tuệ từng hỏi hắn một câu, hắn khi trở về là có thể làm thần.. như vậy nàng không phải sẽ trở lại làm một con tiểu kỳ lân suốt ngày chỉ chờ hắn bế lên?

Hắn cũng đã từng suy nghĩ rất nhiều nhưng cũng không biết phải trả lời làm sao bởi vì tộc kỳ lân xưa nay nằm ngoài lục giới, đến Phụ Thần cũng không có bất kỳ ghi chép nào về sự xuất hiện của bộ tộc kỳ lân, chính vì thế mà hắn cũng không chắc được rằng khi nàng ở kiếp này chết đi rồi có thể phục vị được hay không huống chi hoá thành người.

Lo thì lo như thế nhưng mà hắn cũng không có nói ra, chỉ đưa ra lời hứa cho nàng sự bảo hộ tốt nhất.

Kiếp trước nàng vì hắn mà chết, kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa hắn cũng sẽ không bỏ rơi nàng.

Ta sẽ là giọng nói của ngươi, thay ngươi thốt ra những điều ngươi đang nghĩ trong lòng.

Hoàng cung.

"Bẩm hoàng thượng, ám vệ bên phía phủ Tấn vương hồi báo."

Trên long sàng Thẩm Hàn Thiên một tay ôm ấp thứ phi, đáng vẻ mười phần kiều diễm:

"Nói!"

Được lệnh, Tiểu Ý Từ nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, theo ám vệ hồi báo, đạo gần đây Tấn vương phủ vẫn không có động tĩnh gì, chỉ là vài tháng trước Tấn vương gia mang từ nhân gian về một nữ tử."

Hoàng đế nhàm chán ngắt lời: "Liên quan gì đến trẫm?"

"Hoàng thượng xin chờ vội kết luận, nô tài dâng cho người xem bức họa của vị cô nương đó."

Nói rồi Tiểu Ý Từ cung kính lấy từ tay áo ra một bức họa dâng lên cho Thẩm Hàn Thiên, khoe miệng nở một nụ cười đắc ý mà thứ phi kia trong lòng ngùn ngụt lửa giận. Một nữ tử nhân gian có cái gì hơn ả chứ?

"Ái phi, nàng lui ra trước." Thẩm Hàn Thiên mắt dán chặt lên dung mạo chim sa cá lặn của tiên nữ trong tranh, nét mặt hiện lên vẻ vừa vui vừa ghen tị.

Thứ phi kia biết thời hạn sử dụng của mình đã hết nhưng vẫn cố xin thêm một chút lưu tình của hoàng đế, ả khẽ lên tiếng nũng nịu: "Hoàng thượng."

Lúc này đây hắn không còn tâm trạng để dây dưa với cái hình mẫu chán ngán một bên nữa bèn nhau miệng: "Lui ra lui ra!"

Thứ phi biết mình hết hy vọng bèn thất thểu rời đi, ả biết bên ngoài kia còn hàng tá tỷ muội đang chờ xem kết cuộc thảm nhất của ả, quả nhiên... để vương không người nào chung thủy!

Tiểu Ý Tử trông biểu hiện của hoàng đế thì hài lòng khê nhắc: "Hoàng thượng, người thấy sao?"

"Quốc sắc thiên hương! Tiên nữ giáng trần! Tại sao trên thế gian lại có một đóa hoa kiều diễm như thế mà đến giờ trẫm mới được nhìn thấy? Hoàng huynh của trẫm thật tốt số!"

"Hoàng thượng, người không muốn cô nương đó sao?"

Thẩm Hàn Thiên thiếu chút nhỏ nước dãi: "Muốn, tất nhiên là muốn!"

Tiểu Ý Tử mỉm cười: "Vậy để nô tài phái người đi cướp."

"Không cần. Trẫm muốn người sao lại phải đi cướp? Tiểu Ý Tử, mau truyền lệnh của trẫm bảo Tấn vương giao tiên tử đến cung của trẫm, trái ý coi như phạm phải khi quân lập tức trảm thù!"

Tiểu Ý Tử xem như đạt được mục đích bèn cung kính lui ra.

Đạo thánh chỉ phi lý được đưa đến vào giữa trưa, nội dung trong thánh chỉ càng làm cho người ta phát hỏa. Thẩm Hàn Hy quỳ dưới nền đất lạnh nghe xong mà khoe miệng giật giật không ngừng. Tên hoàng đế chết tiệt dám giết người trên tay hắn, thật sự là đáng chết.

Lâm Gia Tuệ quỳ bên cạnh đã sớm toát mồ hôi hột, nằng ra sức bám lấy cánh tay đang run lên vì tức giận của hắn.

"Vương gia sao còn chưa tiếp chỉ?" Tiểu Ý Tử liếc mắt đầy ý cười.

Thẩm Hàn Hy lấy lại bình tĩnh, cánh tay miễn cưỡng nâng lên tiếp lấy đạo thánh chỉ. Tiểu Ý Tử hài lòng gật đầu: "Chỉ là một nha hoàn bên cạnh mà thôi, vương gia cần gì phải chộc cho hoàng thượng nổi giận, đưa nàng vào cung cũng là để hoàng thượng sung ái chứ nào phải để nàng vào chỗ chết. Vương gia thức thời như vậy mới tốt. À, nếu đã tiếp thánh ý thì xin vương gia hãy sớm đưa tiểu mỹ nhân vào cung yết kiến thánh thượng. Nô tài xin phép cáo lui."

Lâm Gia Tuệ ngã ngồi bên cạnh hắn, hai hàng nước mắt tuôn trào như suối, nếu nàng có thể nói... nàng sẽ hét lên là không muốn! Nếu bắt nàng phải gả cho hoàng đế nàng thà bán thân mình cắn lưỡi tự sát, sao có thể để mặt hắn tự do chà đạp? Hoàng đế thì muốn làm gì thì làm sao? Nàng không cam tâm!

Hàn Hy, ta không muốn gả cho hoàng đế! Ta không muốn để hắn tự do chà đạp!

Tại sao? Tạo sao hai kiếp người đều chia duyên rẽ thủy bọn ta? Bọn ta có thù oán gì với người? Lão thiên gia, người có công bằng không?

Thẩm Hàn Hy nén giận phát tay áo cho hạ nhân lui xuống rồi tiện tay xé rách đạo thánh chỉ tan thành trăm mảnh. Bên tai hắn lại vang lên tiếng của Thiên Chi Tà: "Ta quên nói cho ngươi biết, hoàng đế nhân gian chính là cái tên huỳnh đệ song sinh với Thần hoàng đã khiến ngươi tan nát một hồn một phách."

Kể từ lúc Thẩm Hàn Hy tự mình tấn chức Ma Thần thì hắn chưa bao giờ cảm thấy mình tức giận như hôm nay, vào lúc đó hắn tưởng rằng đến cả hỷ nộ ái ố hắn cũng không còn nữa rồi ấy chứ! Thật ra là hắn vẫn còn!

Thẩm Hàn Hy gắt gao ôm Lâm Gia Tuệ đang ngồi khóc sụt sùi, nhỏ giọng an ủi: "Không sao, đừng khóc, ta đã cho ngươi một lời bảo hộ an toàn, ta cam đoan, ngươi sẽ bình an vô sự!"

"Vì sao? Vì sao luôn có người chia rẽ chúng ta? Ta chỉ muốn bình yên sống hết một đời bên cạnh ngươi mà bọn hắc cũng không cho! Rốt cuộc là tại sao?"

Là đồ kỵ! Là thù hận!

Lần đầu tiên hắn khê hôn lên tóc nàng: "Không sao, hứa với ta.. cho dù xảy ra bất cứ tình huống nào cũng không được bỏ rơi mạng sống của mình." Bởi vì ta còn chẳng biết nếu ngươi thật sự chết đi liệu ta có còn gặp lại ngươi. Vì thế xin hãy vì ta mà sống. "Cho dù hắc có làm gì ngươi thì ngươi cũng không được phép tự vẫn, mạng của ngươi... kiếp này là của ta.."

Phải, ta còn nợ chàng một sự cứu vớt và còn một câu nói.

Vì thế ta không thể chết. Nhưng tuyệt đối sẽ không cho phép kẻ nào chạm đến ngươi ta.

Mạng của ta giờ là của chàng, người của ta cũng sẽ là của chàng.

"Đừng khóc, Gia Tuệ đừng khóc. Ta sẽ tìm cách để ngươi quang minh chính đại thoát khỏi ma trào của tên cầu hoàng đế. Hãy tin ta, ta xin thề với Ma Thần."

...

"Hắt xì! Hắt xì! Hắt xì!"

"Thần quân người không sao chứ? Lẽ ra người không bị bệnh mới phải?"

Thiên Chi Tà dùng tay nắm chặt cái mũi rồi nói với tên ma tướng: "Ma Thần tiền nhiệm cầu cứu, giờ ta phải đi giúp! Hắt xì! Chứ bệnh thì không có!" Nói rồi hoá thành làn khói trắng biến mất vào không trung.

...

"Lam Sát!"

"Thiên Chi Tà? Tìm ta có việc gì?"

"Chủ nhân của người ở nhân gian gặp nạn, người, đi giúp hần chút đi!"

Tiểu Lam Sát bữu môi: "Lại đùn trách nhiệm cho ta!"

Thiên Chi Tà bắt đầu đi thờ dài: "Ta là Thần, chung quy cũng không thể can thiệp quá nhiều, và lại.. nếu người không đi, e rằng chủ mẫu của người sẽ rơi vào tay người khác mất!"

Tiểu Lam Sát tái mặt: "Nha, cái này tuyệt đối không được!"

"Vậy còn không mau đi!" Nói rồi hần tiện tay túm Tiểu Lam Sát tổng xuống trần gian.

Trước khi nó chạm tới cửa vào nhân giới còn dùng sức quăng lại một câu: "Thiên Chi Tà khốn kiếp đợi khi chủ nhân trở lại ta sẽ nói người xử ngườiiiiiiiiiii!"

Thiên Chi Tà nhếch miệng, hần nhẹ nhàng xoa xoa lỗ tai: "Ồn ào quá!"

...

"Aaaaaaa..... ăng ăng!" Hic, cư nhiên lại hiện nguyên hình! Thiên Chi Tà khốn kiếp....!

Lâm Gia Tuệ gục đầu trong ngực Thẩm Hàn Hy bỗng nghe được âm thanh đó liền ngẩng phát đầu dậy. Thẩm Hàn Hy khẽ cong khoé miệng: "Đó có phải là một con chó nhỏ màu trắng không?"

Lâm Gia Tuệ gật đầu, mặc dù trong giấc mơ nàng không có nhìn thấy nó nhưng không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng thân thiết.

Giọng Thẩm Hàn Hy cất lên: "Được cứu rồi, Lam Sát, mau qua đây!"

"Gâu gâu, chủ nhân, chủ mẫu!"

"Chủ mẫu?" Lâm Gia Tuệ hai mắt còn ngấn lệ hỏi.

Thẩm Hàn Hy xoa đầu nàng, hướng Lam Sát cười: "Là hần tổng người đi xuống?"

Tiểu Lam Sát một bụng uỷ khuất: "Sao chủ nhân biết? Phải đó, hần cư nhiên tổng thuộc hạ bay xuống!"

Khoé môi hần giật mạnh: "Ta rất hiểu hần. Người, cùng chủ mẫu tiến cung đi. Nhớ bảo vệ nàng ấy chu toàn."

"Gâu! Thuộc hạ đã rõ!" Lam Sát cung kính nhận lệnh. "Chủ mẫu, người cứ yên tâm!"

Bạn đang đọc truyện *Muốn Nói Yêu Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Lam Sát! Chủ mẫu cho người phá nát chỗ này!

Đã có Lam Sát đi theo bên cạnh bảo vệ, Lâm Gia Tuệ cùng Thẩm Hàn Hy yên tâm không ít. Có điều... Lam Sát hiện tại cũng không thể biến thành người được, điều này nhất thời cũng trở thành khó khăn.

Trong hình hài một chú chó nhỏ với bộ lông mao trắng muốt, Lam Sát hiển nhiên được nàng bế trên tay nhưng thân mình lại không ngừng run rẩy bởi lúc trước khi đi chủ nhân hần có nói:

"Ta kêu người đi bảo vệ nàng chứ không phải đi ăn đậu hủ của nàng.. biết chưa?"

"Chủ nhân... thuộc hạ đã biết!"

...

Lâm Gia Tuệ cảm giác được Lam Sát đang run rẩy không thôi, mi tâm nàng nhú chặt muốn hỏi "đã xảy ra chuyện gì?" thì Lam Sát đã nói: "Chủ mẫu, chủ nhân sợ ta ăn đậu hủ của người! Người thấy có oan uổng ta không?"

Bàn tay ôm Lam Sát cứng lại đồng thời hắc tuyến thi nhau chảy xuống hai vầng thái dương. Thảm Hân Hy này thật là... đến chó cũng ghen! Lâm Gia Tuệ nở nụ cười cứng ngắc.

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

"Đứng lên đi! Mọi chuyện sao rồi?" Thảm Hân Thiên gấp gáp hỏi.

Tiểu Ý Tử mỉm cười, cung kính nói:

"Bẩm hoàng thượng, Lâm cô nương đã tiến cung thuận lợi."

Thảm Hân Thiên đôi mắt sáng rỡ, tiểu tiên nữ, cuối cùng nàng cũng về tay ta!

"Hiện tại nàng ở đâu?"

"Dạ bẩm, Lâm cô nương đang chờ ngoài điện."

"Còn không mau cho mời!"

Hoàng đế đã gấp lắm rồi!

"Dạ, nô tài đi ngay!"

Tiểu Ý Tử khom lưng, gấp gáp hướng bên ngoài giọng nói éo lá truyền lệnh: "Hoàng thượng có chỉ, Lâm cô nương tấn kiến!"

Thảm Hân Thiên chưa kịp người đã vội vàng khoát tay cho toàn bộ công công lui xuống, hai tay kéo sửa lại áo bào, nghiêm nghiêm nghị nghị đến ngồi bên án thư, khoé miệng không ngừng cong lên.

Lâm Gia Tuệ nghe công công truyền chỉ bất giác cả người run lên một cái, mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng khiến nàng càng thêm sợ hãi. Bàn tay ôm Lam Sát lại càng thêm chặt đi.

Lam Sát âm thầm mặc niệm: "Chủ nhân, này không thể trách thuộc hạ, là chủ mẫu tự giác a!"

"Chủ mẫu, đã có ta rồi, người sợ cái gì chứ?" Lam Sát truyền âm trấn an.

Phía sau lưng đi theo hai cái nha hoàn thấy Lâm Gia Tuệ đứng im bất động thì thâm tình nhắc: "Cô nương, đừng để hoàng thượng đợi lâu."

Đợi lâu cái gì? Ta còn muốn quây cho cung viện này của hần không còn manh giáp!

Lâm Gia Tuệ ôm Lam Sát tiêu sái bước vào Nghi Long điện, nàng thoáng cái giật mình... dung mạo kia... hần.. hần không phải là cái tên đánh nhau với Vong Nguyệt làm Tiểu Kỳ Lân trúng chiêu hay sao? Hần không phải là em trai của Thần hoàng hay sao, sao lại xuống trần làm hoàng đế?

Mặc dù có nghe Thảm Hân Hy nói qua nhưng nàng thật sự là không dám tin.

Nàng không thể nói nên đành quỳ xuống hành lễ trong im lặng.

Mà lúc này Thảm Hân Thiên cũng không còn tâm trạng để tập trung xem nàng có đang nói hay là không, lúc này hần chỉ đang chăm chú ngắm nhìn gương mặt có dung mạo như tiên.

Tách trà hần đang nắm trong tay không biết từ lúc nào rơi xuống bàn đánh cốp một cái. Hần hoàn hồn.

"Miễn.. miễn lễ. Tiên tử miễn lễ"

Lam Sát hắc tuyến!!!! Làm gì có hoàng đế nào như thế chứ? Nói kiếp trước hần là em trai của Thần hoàng căn bản không ai tin! Vô lại, háo sắc! Hừ hừ!

Lâm Gia Tuệ không thể nói nhưng mà nàng thật sự rất muốn nói: "Hoàng thượng... nước miếng của ngài..."

Thảm Hàn Thiên bừng tỉnh, hần vội vàng bước đến bắt lấy cổ tay nàng khiến nàng suýt chút buông tay tiểu Lam Sát.

Tiểu Lam Sát tức giận 'ho' lên một tiếng, người là cái gì dám động tay động chân với chủ mẫu nhà ta?

"Gâu..gâu..phập!"

"A....aaaa! Người..."

Đám nô tài, thị vệ bên ngoài nghe tiếng thét chói tai của hần bèn cùng nhau xông vào, nét mặt xanh lét như quỷ: "Hoàng thượng, ngài không sao chứ?"

Chứng kiến cảnh tượng này không ai là không há hốc mồm... hoàng thượng.. hoàng thượng cư nhiên bị chó cắn!

Lâm Gia Tuệ nhìn không được muốn cười nhưng lại sợ nhiều hơn, Lam Sát cắn phải cổ hoàng đế.. như vậy có phải nó sẽ bị xử tội không? Nghĩ thế nàng vội vàng vuốt lông mao của nó: "Người buông hần ra đi, ta sợ hần sẽ không tha cho người"

Lam Sát rất nghe lời, nó ngoan ngoãn nhả bàn tay gớm ghiếc của tên hoàng đế ra rồi không ngừng phi phi phi mấy cái. Trong lòng nó cảm thán không thôi: "Đồ dơ bẩn! Tưởng ta thích gặm tay người chắc! Đồ bẩn như thế mà cũng dám mơ tới chủ mẫu nhà ta! Phi phi, ta khinh! Nhưng mà người bây giờ chỉ là một người phạm, căn bản không đầu lại thần thú là ta đâu!"

Tiểu Ý Từ thấy hoàng thượng được buông ra, hần tái mặt vội đỡ lấy hoàng thượng đồng thời mắng Lâm Gia Tuệ: "Ai cho phép người mang chó vào cung? Thị vệ đâu.. mau xử tử con chó đó cho ta! Người đâu mau gọi thái y!"

Một nhóm công công thì nhau chạy như bay đến thái y viện còn tên thị vệ thì hung hăng tiến tới định bắt lấy Lam Sát, Lâm Gia Tuệ khur khur ôm chặt tiểu Lam Sát nhất định không chịu buông tay.

Ngày hôm đó, trong Nghi Long điện gà bay chó sủa... đủ loại tình hình, Nghi Long vốn là nơi long khí tụ hợp, là một nơi rất uy nghiêm nhưng hôm nay lại bị tiểu thần thú Lam Sát quậy đến tan tành hoa lá, long khí vì thế mà cũng nhanh chóng tiêu tan, chỉ còn lại dương khí bình thường.

Hừ! Dám đấu với Thần thú là ta sao? Nằm mơ! Ai kêu người ám hại chủ nhân ta khiến người tan nát một hồn một phách, nay lại còn có ý đồ bất chính với chủ mẫu ta... đáng đời!

Long mạch đã đứt, long khí lại tiêu tan... triều đại này sắp sụp đổ, cái mạng chó này của hần cũng đừng mong giữ được!

À không... hần là chó vậy ngang hàng với ta sao? Không được! Đồ sâu bọ chết tiệt!

Tình hình hiện tại chính là....

Lâm Gia Tuệ nép sát vào một góc nhỏ, hai mắt sáng rực không ngừng quan sát tiểu thần thú đang đùa giỡn với bọn thị vệ, Thảm Hàn Thiên cùng Tiểu Ý Từ thì nhau trốn xuống gầm giường, miệng không ngừng mắng bọn thị vệ ngu ngốc: "Mau giết nó cho trẫm! Đồ vô dụng các người, nó ở trên bàn!"

Bọn thị vệ quần áo lộn xộn, đầu tóc rối tung không ngừng bị Lam Sát đùa giỡn bay tới bay lui, lại thêm hoàng đế mắng chửi nên vô cùng bức bối.

"Đứng lại cho ta!"

"Ngu sao đứng!" Lam Sát bắt ngờ mở miệng nói khiến bọn thị vệ không ngừng xách mông chạy biến: "Yêu quái! Yêu quái! Cứu mạng!"

"Ha ha ha" Lam Sát đắc ý cười ha hả. Lúc này nó mới quay sang hai vị 'đại nhân' còn trốn dưới gầm giường: "Các người tự bò ra hay là ta phải lôi các người ra?"

Thảm Hàn Thiên run rẩy nhìn con vật đứng bằng hai chân: "Các.. các người là yêu quái?"

"Ta là thần thú, không - phải - yêu! Ta phụng mệnh đến để trừng trị người đồ cái tên háo sắc!"

"Ta thấy người đúng là yêu quái!" Đột nhiên bên ngoài xuất hiện một tên đạo sĩ mũi trâu, trên tay cầm một bình nước và một thanh kiếm gỗ đào mộc.

Lam Sát khịt mũi, nó cực kỳ khinh thường, thứ máu chó này có tác dụng với Thần của các loài chó là nó sao?!

"Lỗ mũi trâu, ta thấy mắt người có lẽ bị bù lạch nuốt mất rồi, một thần thú như ta lại nhìn ra là yêu quái! Thật Ra người có biết cái gì là tu hành không hả?"

Tên đạo sĩ trẻ tuổi căn bản không nghe lọt tai, hần hừ lạnh một tiếng rồi đen toàn bộ máu chó mực hất lên mình Lam Sát. Máu chó vừa hất lên khiến Lâm Gia Tuệ nhất thời khiếp sợ, nàng không biết liệu nó có thể làm hại Lam Sát hay không, nhưng sau đó nàng chứng kiến thấy toàn bộ máu đó không dính vào Lam Sát lấy một giọt, mà ngược lại bị quang sáng màu bạc đánh bật ra... kết quả toàn bộ máu đều dính cả lên mặt của tên đạo sĩ.

Lam Sát phun cười một cái thật sảng khoái. Tuy nhiên đắc ý cũng không được bao lâu thì bên ngoài lại xuất hiện thêm một thanh âm uy vũ: "Đối với hần phải dùng cái này!"

Nói rồi hần tung một bình nước có mùi kì lạ, toàn bộ đều dính cả lên người Lam Sát, Lâm Gia Tuệ thất thần, nàng lao nhanh ra ôm lấy thân mình mềm

oạt của nó, lay lay. Lam Sát, Lam Sát!

Thảm Hàn Thiên cùng Tiểu Ý Tử bỏ ra khỏi gậm giường chạy đến phía sau người vừa đến, vui mừng như gặp phải thánh: "Quốc sư, cuối cùng ngài cũng đến!"

Quốc sư Thái Học ra về biết tội!"Vi thần cứu giá chậm trễ mong bệ hạ trách tội."

"Không trễ không trễ. Quốc sư, mau bắt chúng lại đi!" Thay đổi một trăm tám mươi.

Lam Sát mơ hồ mờ mắt, thử thi triển pháp thuật nhưng toàn bộ đều bị phong ấn! Hừ! Được lắm!

"Giới cho tên đạo sĩ kia, lại dám dùng nước tiểu đồng từ để đối phó ta! Ta xem tu vi của ngươi cũng không tệ lại tiếp tay kẻ ác làm chuyện xằng bậy! Một ngày nào đó ngươi sẽ gặp báo ứng!"

Lam Sát mắng xong lại nhìn Lâm Gia Tuệ thú tội: "Chủ mẫu xin lỗi, thuộc hạ không bảo vệ được người nữa rồi, thuộc hạ bị hấn làm cho mất pháp lực.. chủ mẫu.. xin lỗi."

Lâm Gia Tuệ rung rung nước mắt càng ôm chặt tiểu thần thú, là nàng, là nàng hại nó mất đi pháp lực. Tất cả cũng tại nàng.

Lam Sát, đừng nói như vậy. Ngươi còn chạy được không, mau chạy đi. Ta không muốn ngươi chết.

"Chủ mẫu, ta hiện pháp lực mất hết, chỉ còn là một con chó bình thường mà hấn ta lại có tu vi cao như vậy.. e rằng..."

Chưa đợi Lam Sát nói hết, Thái Học đã làm phép nhốt cả hai vào trong lưới tam bảo đồng thời nói với Thảm Hàn Thiên: "Bẩm hoàng thượng, hai yêu nghiệt này không thể giữ được, thần đề nghị dùng Linh Hoá Chi Giao của thần lập tức tiêu rụi bọn chúng."

Thảm Hàn Thiên tiếc sắc đẹp của Lâm Gia Tuệ, hấn có chút không đành lòng nhưng mà nghĩ đến một màn kinh sợ vừa rồi hấn liền gật đầu.

"Thần đề nghị đem bọn chúng hoá thiêu thị chúng để cảnh báo dân chúng cẩn thận yêu nghiệt."

"Được"

"Vương gia không xong rồi!"

"Từ Linh, đã có chuyện gì?"

"Lâm cô nương bị vu cáo là yêu quái, hoàng thượng hạ chỉ hoá thiêu thị chúng ngay hôm nay."

Thảm Hàn Hy khẽ nhếch khóe môi: "Chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến!"

Thảm Hàn Hy dùng một phần ý thức của mình đi tìm Thiên Chi Tà giúp đỡ.

..

"Chi Tà, giúp ta kết hôn phách Gia Tuệ."

Thiên Chi Tà sáng khoái gật đầu: "Không thành vấn đề!"

..

"Gia Tuệ, chờ ta!"

Bạn đang đọc truyện *Muốn Nói Yêu Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Hoả thiêu Đoạn Lầu Đài - Ma Thần quy vị.

Quốc sư Thái Học mang Lâm Gia Tuệ cùng thần thú Lam Sát hoá thiêu thị chúng dưới sự giám sát của hoàng thượng Thảm Hàn Thiên khiến cho một vùng trời rung đất lở.

Lam Sát với cái miệng nhỏ không ngừng mắng chửi... đáng tiếc hiện tại nó ngay cả một chút pháp lực cũng không còn, ngay cả kết giới đơn giản của một

phạm thân thói tha cũng không phá được.

"Thái Học lỗ mũi trâu nhà ngươi, đã biết thân phận của bản thân mà còn dám cả gan can quấy! Chờ ta khôi phục lại pháp lực ta sẽ khiến ngươi sống chết đều không được yên chứ đừng nói thăng tiên! Hừ!"

Thái Học hơi nhíu mi, hần vốn dĩ là thần rồi đâu cần thăng tiên làm chi nữa? Chẳng qua hần hạ phạm vì được phụng thần chi của Thần hoàng xuống bảo vệ đế vương mà thôi. Chính vì thế mà bất kể là yêu quái hay thần phật, chỉ cần muốn ra tay hại hoàng thượng thì hần đều không tha! Nhân gian gọi đây là 'ngu trung' mặc kệ vua đúng hay sai, chỉ cần nguy hiểm hần đều giết kẻ cầm kiếm! Hơn nữa trên người Lam Sát con chó nhỏ này lại phảng phất ma khí... vì thế càng không thể giữ lại!

Hần dùng nội công vận ra Linh Hỏa Chi Giao hồng thiêu rụi người bên trong kết giới.

Bên ngoài dấy lên những lời bàn tán xôn xao của bách tính, không ai có thể tin được một cô nương yếu đuối như vậy lại có thể là yêu quái hại người. Họ còn lắc đầu thương xót, hôn quân bạo ngược, hần nói ai là yêu thì người đó là quái... không biết lúc nào lại đến lượt bọn họ chịu hóa thiêu?

Làn sóng bất an dần lan rộng, một số người hạ thấp đầu không dám nhìn nữa, một số người xoay lưng định bỏ đi nhưng chỉ sợ hôn quân bạo ngược đành lặng lẽ đứng lại ở đó, họ âm thầm cầu nguyện cho vị cô nương trẻ tuổi.

Lâm Gia Tuệ ngồi yên lặng trong kết giới, hai tay ôm chặt lấy tiểu bạch cầu, lòng sớm đã chết lặng vì đau thương.

Hàn Hy, gặp lại không lâu mà nay phải chia lìa. Liệu còn có kiếp sau?

Nàng không thể nói, vì thế nàng cũng không thể kêu oan. Chỉ có giọt nước mắt thành thật nhẹ nhàng lăn dài trên má, nhỏ xuống bộ lông mao trắng muốt của Lam Sát.

Hàn Hy, liệu chàng có biết ta sắp chết rồi không?

Chàng yên tâm đi. Nếu thật sự có kiếp sau ta tình nguyện đợi chàng, tình nguyện sống trong cấm lạng. . chờ chàng, chờ chàng đến ta sẽ nói cho chàng nghe...

"Gia Tuệ!"

Hy!

"Chủ nhân!"

"Hoàng huynh?"

"Đó không phải là Tần vương gia sao? Ngài ấy có quen với yêu nữ?"- một người không hiểu chuyện vội lên tiếng.

"Ngươi đừng nói bậy, nhìn cô nương đó xem. có chỗ nào giống yêu tinh? Căn bản là đã đắc tội gì với hôn quân rồi!" Người khác thấp giọng phản bác.

Tiếp theo.. nhiều tiếng ồn ào bàn tán lại phá tan bầu không khí vốn yên tĩnh.

Thẩm Hàn Thiên cất giọng chứng tỏ quyền uy: "Hoàng huynh xin mời về vương phủ, Thái Học quốc sư đang dùng bữa trưa." "

Thái Học thoáng thấy sắc mặt âm trầm của Thẩm Hàn Hy bất giác khẽ rung mình nhưng hần lại không thể bỏ thi triển pháp thuật giữa chừng bởi một khi như vậy chắc chắn sẽ tẩu hỏa nhập ma.

"Hoàng thượng xin nói Thái Học mau chóng dừng tay, Gia Tuệ không phải là yêu quái! Khẩn xin hoàng thượng hạ lệnh!" Giọng hần vẫn lạnh nhạt như xưa nhưng lại toát ra khí thế bức người.

Thẩm Hàn Thiên khiếp sợ. Thái Học bèn nói: "Bệ hạ không thể! Linh Hỏa đã vận ra làm sao có thể thu về? Bệ hạ, thà giết lầm còn hơn bỏ sót!" Nói rồi hần kịch lực vận thêm tám phần công lực thúc đẩy Linh Hỏa mau chóng cắn nát hồn phách bên trong. Lâm Gia Tuệ lúc này toàn thân bỏng rát như sắp bị nướng chín, nhưng vẫn ôm chặt tiểu Lam Sát thành ra lông của nó chỉ bị cháy xém. Muốn thiêu thân thú của Ma Thần? Tên này chán sống rồi đây!

Mất thấy Lâm Gia Tuệ càng lúc càng yếu đi mà Thiên Chi Tà còn chưa thấy bóng dáng, chính vì thế Thẩm Hàn Hy cũng lao mình vào trong kết giới, dùng cả thân mình bảo hộ Lâm Gia Tuệ trong vòng tay, hần nở nụ cười gian ác nhìn Lam Sát:

"Ta bảo ngươi thế nào?"

Tiểu Lam Sát run run: "Chủ nhân, Thái Học chơi xấu thuộc hạ, thuộc hạ hết cách! Ui da!"

Chính xác, Thẩm Hàn Hy cố đầu nó một cái: "Vô dụng!"

Tiểu Lam Sát uly khuất.

Lâm Gia Tuệ vô cùng ngạc nhiên, Thẩm Hàn Hy... sao lại nhìn thấy rồi?

Như hiểu được thắc mắc của nàng, hắc liên nói: "Vi Ma Thần sắp quy vị!" Hắc khê cười, ôn nhu hôn nàng một cái: "Yên tâm, có ta ở đây.. sẽ không đau nữa!"

Lâm Gia Tuệ lệ rơi đầy mặt nhưng trong lòng vô cùng vui sướng, nàng thoải mái gật đầu.

Những đốm sáng màu tím, màu trắng và màu xanh lần lượt hoà vào nhau bay thẳng hướng lên trời, bóng dáng của hai người cũng dần dần tan thành tro bụi.

Bên ngoài kia mọi người đang tròn mắt há mồm chứng kiến Tấn Hạt (mù) vương gia lao đầu chính xác vào trong biển lửa để cứu yêu nữ kia... thật là vô vàn cảm xúc hỗn tạp!

Thái Học dĩ nhiên không thể dừng được lửa nên vẫn còn tiếp tục vận công, Thẩm Hàn Thiên trên kia thì á khẩu không thốt nên lời. Hiện tại tội ác nào cũng đều đổ ập lên đầu của hắc, thần dân chỉ trích, trời đất oán than!

Từ Linh nhìn Thẩm Hàn Hy đắm mình trong biển lửa cũng cùng hắc nhảy vào trong... nháy mắt hoá thành tro bụi.

"Tốt quá, vương gia.. Từ Linh có thể theo ngài rồi!" Từ Linh là đốm sáng màu lam nhạt cuối cùng bay lên, về phía chân trời.

Cùng lúc đó sấm chớp rền vang, tuyết rơi thẳng sáu, quân khởi nghĩa chương mắt hoàng đế hoang dã vô đạo, nay được thiên thời liền tức tốc tấn công kinh thành tiêu diệt hôn quân, nhân dân phấn khởi.

Khi nghĩa quân thành công lật đổ Thẩm Hàn Thiên đã được người dân kể lại kết cục bi thảm của Tấn Hạt vương gia cùng với cô nương bị gọi là yêu quái và thuộc hạ của hắc, tân hoàng vô cùng cảm động liền lập đàn bái tế ngay tại chỗ họ bị hoả thiêu. Lời văn khấn rằng:

"Tuyết rơi thẳng sáu phải chăng là do hôn quân vô đạo làm thiên gia tức giận? Làm oán khí tăng lên? Cũng vì thế mà đại quân mới có thể thành công đánh chiếm kinh thành. Hôm nay, bốn vương xin lập đàn bái tế tại nơi này trước là để tạ ơn, sau là kính xin thiên gia cùng ba vị khai ân, xoá bỏ chú niệm để nhân dân an cư lạc nghiệp, án oan của ba vị hôm nay bốn vương xin xoá sạch, hôn quân đã chết, Đại Đức đã vong. Nay bốn vương nguyện là tân hoàng của triều đại Âm Luân, ban chỉ lập đền tại nơi đây thờ cúng ba vị để ba vị có chỗ đi về, cũng đồng thời bày tỏ tấm lòng của nhân dân đối với công ơn lập quốc của ba vị."

Lời khấn vừa dứt, gió tuyết khắp nơi liền ngưng lại, những chỗ bị đóng băng dần bị ánh mặt trời làm tan chảy, suối chảy nước trong, hoa lá tung bừng nở rộ.

Nhân dân vui mừng phấn khởi cùng tân hoàng quỳ xuống bái lạy tạ ơn.

Về sau lập đền được gọi là Tam Thánh Gia Hy gồm bốn bức tượng được tạc khắc tinh xảo từ cẩm thạch. Bên trên là tượng của một nam một nữ đứng tựa vào nhau, nam tử mặc áo choàng tung bay được tạc rất phóng khoáng nhưng đôi mắt lại nhắm... tượng trung cho Tấn Hạt vương gia, nữ tử kia lại không có miệng nhưng nét mặt hiền hòa phúc hậu tượng trưng cho Lâm Gia Tuệ không biết nói.

Phía dưới bên phải là hộ vệ Từ Linh, phong thái lạnh lùng mà uy nghiêm, bên trái là một con chó nhỏ màu trắng tượng trưng cho tiểu Thần thú Lam Sát.

Câu chuyện giữa ba người một chó cứ thế được lưu truyền trong nhân gian, trở thành một truyền thuyết đẹp, càng về sau lại càng mượt mà và tình cảm qua lời kể của các bà, các mẹ khiến ai ai cũng muốn một lần được trông thấy mặt thật của ba vị thần thánh kia.

Hư thiên.

Tượng Ma Thần trong đại điện đã hoàn toàn khôi phục dáng vẻ như xưa, kể cả một khe nứt nhỏ cũng không còn, điều này chứng tỏ: Ma Thần quy vị!

Dân chúng hư thiên ngày đêm reo hò, uống rượu mua vui chào mừng Vong Nguyệt trở về, tuy nhiên kể từ ngày Ma Thần quy vị lại không ai gặp được 'bản mặt' của hắc ở đâu. Suốt ngày trốn trong bức tượng không chịu đi ra. Điều này đến Thiên Chi Tà cùng Lam Sát cũng phải bó tay.

Phải rồi, kể từ ngày Từ Linh tan thành tro bụi thì nguyên thần cũng theo Vong Nguyệt trở về hư thiên, cuối cùng trở thành một trong tứ đại hộ pháp.

Ma không phải ma, tiên không phải tiên. Vấn đề thanh khí và trọc khí đã được giải quyết từ khi Thiên Chi Tà tấn thân vị thành công, nên hiện tại.. ma giới không còn là ma giới nữa mà dần dần trở thành thần tộc.

Có thanh khí, con dân ma giới sẽ thành công tu luyện Đạo Tiến Thần họ sẽ sớm tấn chức thần vị, vì thế mới gọi là ma không phải ma, tiên không phải tiên. Bởi họ là thần.

Ma Thần quy vị, nhưng mà Tiểu kỳ lân của hắc đã đi đâu?

Ngày hôm đó...

Luồng sáng màu tím bay vút lên không dần dần hoá thành một bóng người cao lớn khoát áo choàng đen, mái tóc bạch kim chói mắt trong ánh mặt trời, đôi mắt tím phát ra ánh sáng quý dị. Điều đầu tiên hắc hỏi sau khi quy vị là....

"Hồn phách của nàng đâu?"

Thiên Chi Tà xấu hổ xoa chóp mũi: "Ta... không thu được!"

Vong Nguyệt không nói gì thêm.

Kể từ đó đến nay cũng đã gần hai mươi ba năm. Hai mươi ba năm tìm kiếm vẫn không một tung tích của nàng, dù chỉ là một hơi thở yếu ớt.

Lẽ nào cho đến cuối cùng... ta và nàng cũng không thể mãi mãi bên nhau.

Nhưng mà ta sẽ không từ bỏ. Giá Tuệ của ta.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Nói Yêu Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Ngoại truyện . Vàng trắng ánh bạc và Kỳ lân chi lệ ngọc.

"Người tính không ra khỏi bức tượng này hay sao?" Thiên Chi Tà chấp hai tay sau lưng hỏi.

Bức tượng bất động.

"Người không muốn đi tìm nàng nữa sao?"

Bức tượng lại bất động.

Thiên Chi Tà kiên trì.

"Chẳng lẽ nàng trong lòng người không giá trị như vậy?"

Bức tượng lại lại bất động.

Thiên Chi Tà bắt đầu đi thờ dài một cái, nói:

"Ta biết ta không thu được hồn phách của nàng nên người không thèm để ý ta. Nhưng ta cũng đã xin lỗi rồi. Nguyên thần của nàng nằm ngoài lục giới... này... ta thật sự không có cách. Chẳng lẽ người định bỏ cuộc? Đây hình như không phải tính của người nha."

Bức tượng vẫn bất động!!! (-_-||)

Tiểu Lam Sát trong hình hài một đứa trẻ con lại kéo góc áo hắn.

"Chủ nhân ta đi lâu lắm rồi!"

Thiên Chi Tà cứng ngắc ngay tại chỗ... Ma Thần này... nói đi là đi.. lại để hắn một mình nói chuyện. Hừ! Nhưng sao hắn vẫn còn nghe được khí tức của Vong Nguyệt bên trong bức tượng?

Dường như hiểu được thắc mắc của hắn, tiểu Lam Sát cười nói: "Chủ nhân để lại trong này một hồn, cho nên người nói người nghe được, chỉ là không thể trả lời người."

Sắc mặt Thiên Chi Tà lập tức đen lại.

....

Mà Vong Nguyệt cũng chính là Thẩm Hàn Hy lúc này mới nghĩ ra một việc. Lúc trước nàng xin hắn dây chuyền ánh trắng bạc hắn đã hạ huyết chú trên đó, hy vọng lưu lại được khí tức của hắn, làm như vậy về sau muốn tìm nàng cũng sẽ dễ dàng hơn. Thế nhưng mấy chục năm qua hắn tự dưng quên bèn, lúc nhớ ra liền lập tức dùng thần thức để cảm ứng. Chỉ tiếc một điều... nàng nằm ngoài lục giới, hắn không thể cảm nhận được vị trí chính xác... tuy nhiên.. ít ra lúc này hắn biết được, nàng vẫn còn sống.

Ma Thần Vong Nguyệt lại lang thang suốt mấy chục năm để tìm kiếm một người, một người mà đối hắn còn quan trọng hơn chính bản thân mình.

Hắn lặng lẽ dừng lại trước một nơi xa lạ, màn đêm nhẹ nhàng buông xuống và vàng nguyệt bắt đầu lên cao. Ánh trăng sáng bạc tròn đầy và tinh khiết cần

thận chiếu vào gương mặt tuấn mỹ nhưng lại lạnh lùng và băng giá, vạt áo choàng đen khẽ động theo làn gió. Hắn vẫn đứng im như thế, bất động, mái tóc bạch kim dài buông xuống sau lưng phát ra ánh sáng thật khẽ nhưng cũng đủ làm cho người ta mê mẩn tâm trí.

Vong Nguyệt nâng bàn tay thon dài biến hoá khối ngọc thạch anh tím thành một cây sáo ngọc màu tím, bất giác hắn nhếch mép khẽ cười, nụ cười khuyếch quắc, mỉa mai khiến người ta muốn phạm tội nhưng lại đầy nét cô đơn cùng âm lạnh.

Thần giới cổ xưa ai ai cũng biết, vị Nguyệt Thần thứ chín giỏi nhất là âm nhạc, trong cung của hắn chứa nhiều loại nhạc cụ nhưng hắn không dễ dàng thổi hay đàn cho bất kỳ người nào nghe qua, ngoại trừ là tri kỷ.

Hắn nâng đôi mắt đồng tử tím nhìn khắp không gian rộng lớn nhưng lại tràn ngập cô đơn, từ khi nào trong chuỗi thời gian dài đằng đẵng này trong tâm hắn lại xuất hiện hai từ "cô đơn", có lẽ chính hắn cũng không biết được.

Một khúc nhạc rồi lại một khúc. Thanh âm trầm ổn mà u buồn gọi lên tâm cảnh.

Gia Tuệ, tiểu Kỳ Lân. Rốt cục khi nào thì nàng mới chịu ra gặp ta?

Ma Thần Vong Nguyệt xưa nay không gì không làm được trong phạm vi mà thần tặc cho phép, nhưng hôm nay... hắn lại không thể trói nổi tim mình! Phải chăng.. hắn càng sống thì càng lui lại?

...

Một âm thanh sột soạt phát ra từ rừng cỏ phía sau làm Vong Nguyệt xoay người lại, bất giác hắn cảm nhận được luồng khí tức quen thuộc...

Đây...

Từ trong rừng cỏ, Vong Nguyệt "xách" ra một con kỳ lân nhỏ bé với màu lông trắng ngần, đôi mắt đồng tử xanh tròn xoe xoe nhìn hắn còn lộ vẻ vui mừng. Hơn nữa trên cổ nó lại là một sợi dây chuyền mang ánh trăng bạc! Vừa lúc này lại toả sáng vô cùng lấp lánh.

Tiểu Kỳ Lân thực ngoan ngoãn nằm yên để Vong Nguyệt bế nàng lên, hắn đưa ngang mặt mình, khoe miệng cong thành một vòng cung.. mê hoặc, quá mê hoặc! Tiểu Kỳ Lân thoáng ngẩn ngơ, Nguyệt, Nguyệt của nàng không ngờ lại đẹp đến như vậy... không không, một từ đẹp làm sao có thể họa nên dung mạo thần thánh của chàng?

Tiểu Kỳ Lân vươn chân trước muốn sờ lên mặt hắn (Tím thực chất là cào! Bởi vì chân trước của nàng ý toàn móng vuốt! Ôi không! Gương mặt Ma Thần của ta!) nhưng phút chốc bỗng trở nên cứng đờ rồi chuyển sang giãy giụa vô cùng thống khổ.

"Cuối cùng cũng để ta tìm được."

Nguyệt.

"Mang về ma giới cho bọn thuộc hạ chưng thành thuốc!" Vong Nguyệt cười như không cười, tí mỉa ngầm biểu hiện của nàng.

Ôi.. không không! Nguyệt! Tại sao? Tại sao a?

Tại sao chàng lại không nhận ra ta? Vì ta là tộc kỳ lân nên khi chết đi sẽ trở lại nguyên hình! Ô ô, chàng thế nhưng không nhận ra ta, hay là chàng chê ta xấu xí? Lại còn muốn chung ta a?

Ô ô! Ta ghét chàng!

Tiểu Kỳ Lân (Lâm Gia Tuệ) đau lòng vô hạn, nàng không ngừng xoay xoay cái eo, hươu bốn cái chân nhỏ bé muốn thoát khỏi bàn tay thép của hắn nhưng...

Càng xoay lại càng chặt!

Hai mắt xanh ngọc cũng rỏ ra vài giọt nước trong suốt.. khi chạm vào tay hắn lại hoá thành viên ngọc trong suốt.

Vong Nguyệt vừa buồn cười vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ nhìn nàng bị mình làm cho thống khổ, hắn thở dài sau đó đem nàng gắt gao siết chặt vào lòng.

"Đừng giận ta. Ta lừa nàng"

Cái gì? Chàng dám lừa ta?

Tiểu Kỳ Lân khó chịu muốn vùng ra khỏi lòng hắn nhưng đành lực bất tòng tâm, nàng xuôi lơ bốn cái cẳng xuống sau đó thực an ổn để hắn ôm. Dòng khí tức quen thuộc lại trở về, nàng cảm thấy vô cùng hạnh phúc.. nhưng.. nàng có lẽ sẽ mãi mãi là một con thú bốn chân.. sẽ không thể cùng Ma Thần đại nhân nên duyên hảo hợp.

Nàng tiếc. Nàng hận.

Nhưng nàng cũng thật vui về... vì hiện tại vẫn còn được hắn ôm vào trong ngực...

Vị Ma Thần này .. lạnh nhạt là thế, đại lừa đảo là thế.. nhưng.. nàng lại yêu hấn chết đi sống lại... hơn nữa.. hấn cũng thật thâm tình...

"Mấy mươi năm qua nàng đã đi đâu? Tại sao ta không thể cảm ứng?"

Nàng đi đâu? Đương nhiên là trở về nơi vốn dĩ thuộc về nàng...

Vong Nguyệt bắt đắc dĩ thở dài, hấn lồi nàng - một con thú nhỏ từ trong ngực đi ra...

Rốt cục phải làm sao nàng mới có thể hóa người? Tộc Kỳ Lân xưa nay ít được ghi chép, và lại phụ thần cũng biết không nhiều về chủng tộc thần bí này... cho nên.. hấn hoàn toàn không thể phán đoán được.

Thế nhưng tiểu Kỳ Lân nàng lại biết.. biết cách để thành người. Nhưng.. nàng biết thì sao? E rằng hấn cũng không nguyện ý.

Không ngờ thông qua ngọc nước mắt kỳ lân, Vong Nguyệt lại hiểu được tâm tư của nàng. Hấn thật không biết nàng đang tự kỷ cái gì nữa? Không phải chỉ là một nụ hôn thôi sao?

Vong Nguyệt chậm rãi đem tiểu Kỳ Lân đưa đến trước mặt rồi chậm rãi hôn lên chóp mũi của tiểu thú bốn chân...

Này....

Tiểu Kỳ lân chấn động! Đường đường là một Ma Thần đại nhân lại hạ mình hôn một con tiểu thú? Hấn không thấy kì quái lắm hay sao? Nếu để người của ma giới biết được thì thật là hay! (-_-|||)

Quả thật lúc ban đầu Vong Nguyệt còn cảm thấy hơi kì quái nhưng sau đó lại vô cùng dễ chịu.

Trên đôi môi mỏng mơ hồ cảm nhận được sự mềm mại cùng làn khí tức quen thuộc, hai bàn tay ôm tiểu thú không biết lúc nào lại như nhẹ hẫng đi và đặt hờ trên hông của một người.

Tiểu Kỳ Lân qua đi một hơi thất thần, trên chóp mũi có chút ngứa, nàng thật không thoải mái, sau đó nàng cố tình dúi cái mõm nhỏ dán trên môi hấn.. lúc này.. nàng mới giật mình đẩy hấn ra..

"Nguyệt, chàng xem, ta có thể hoá thành người rồi!" Tiểu Kỳ Lân khoái chí ngắm nghía tay cùng chân của mình, còn có vóc dáng thiếu nữ này nữa.

Vong Nguyệt nhếch môi tạo một độ cong hình trăng khuyết, cánh tay đặt trên hông nàng có chút nói lỏng... sau đó lại gắt gao ôm chặt lấy nàng, tựa hồ như muốn khảm nàng vào trong thân thể.

"Tốt rồi!" Hấn nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng gầy gò: "Bao nhiêu năm qua nàng vất vả."

Tiểu Kỳ Lân vui sướng ôm chặt hấn, vùi mặt vào lồng ngực ấm áp: "Không vất vả, ta chỉ là trở về nhà một chút, bị các tỷ muội quẩn lấy. Sau đó ta nhớ chàng liền trốn ra đây."

"Tuệ nhi. " Ta cũng rất nhớ nàng.

"Ân?"

"Cùng ta trở về hư thiên. Được không?"

"Được."

....

Hư thiên.

Ma Thần báo hỷ, chúng ma đã tấn thần vị được hơn một nửa, ai nấy cũng vui mừng vì Ma Thần của bọn họ từ nay sẽ không còn cô đơn, tịch mịch nữa... cũng không còn trốn miết trong bức tượng lạnh lùng kia. Thật là song hỷ lâm môn. Tuy nhiên vì để tránh bị các giới khác chú ý nên ma giới... vẫn là ma giới thôi! Tuy nhiên linh khí đã dần dần được đổi thành thần khí, không còn lạnh lẽo âm u mà trở nên tràn đầy sức sống.

Thiên Chi Tà được chúng ma thượng làm Ma Tôn, còn với Vong Nguyệt... y vẫn là Ma Thần, là Ma Thần của hư thiên mang sức mạnh bảo vệ...

Vong Nguyệt cùng Tiểu Kỳ Lân hạnh phúc bên nhau, bọn họ thường đi nhân giới hiển linh tại đền Tam Thánh Gia Hy, khiến về sau câu chuyện tình yêu của họ lại càng thêm đậm chất trữ tình.

....

"Nguyệt nhi, con đang làm gì thế?" Lâm Gia Tuệ vẫn y phục áo trắng, hoa văn tay áo hình ánh trăng bạc thấp giọng hỏi.

"Mẫu thân, con đang chờ phụ thân đó!" Cô bé này tên gọi Nguyệt nhi, bề ngoài trông nhỏ nhắn và như một tiểu hài tử nhưng tính ra nàng cũng được năm

trăm năm tuổi. Nàng rất xinh đẹp, thừa hưởng ánh mắt tím từ cha lại thừa hưởng làn da trắng hồng cùng mái tóc đen tuyền của mẹ. Khắp ma giới ai ai cũng khen nàng cực kỳ đáng yêu. Nàng thích nhất là mặc y phục màu bạc, hoa văn sẽ lại thêm một ánh trắng màu tím... giống như đôi đồng tử linh động của cha.

Từ phía đằng xa bỗng xuất hiện bóng dáng một nam tử khoát áo choàng đen, cùng ánh mắt màu tím và mái tóc bạch kim nổi bật: "Hai mẫu tử đang nói gì đó?"

Nguyệt nhi nhìn thấy hắn liền vui mừng phi thân một cái đã đứng bên cạnh hắn: "Phụ thân, Nguyệt nhi rất nhớ người."

Vong Nguyệt nâng tay xoa đầu nàng, khoé môi cong lên: "Con nhớ ta hay là nhớ những món đồ chơi ở nhân giới?"

Nguyệt nhi bị phát giác liền bĩu môi: "Hơ, phụ thân sao không cho Nguyệt nhi chút thể diện?"

Vong Nguyệt phá lên cười, ôm nàng đi đến bên cạnh Lâm Gia Tuệ.

Lâm Gia Tuệ vỗ đầu Nguyệt nhi nói: "Con bé này!" Nàng vốn định mắng tiếp nhưng đột nhiên cảm thấy trong bụng hình như có chút khó chịu.

Vong Nguyệt buông Nguyệt nhi xuống, mày nhíu sâu đờ lấy Lâm Gia Tuệ: "Nàng cảm thấy khó chịu sao?"

Lâm Gia Tuệ gật đầu. Vong Nguyệt không cần kiểm tra mạch tượng, hắn liếc nàng một cái đã nhìn ra nguyên nhân: "Nàng có thai!"

Một câu rất ngắn gọn, cô động và rất nhanh ý.

Lâm Gia Tuệ sắc mặt ửng hồng: "Chàng..."

Nguyệt nhi khoái chí vỗ vỗ tay: "Hay quá! Con lại có thêm một người chơi chung rồi! Để con đi thông báo với bề hạ" Nói rồi bóng dáng màu bạc liền biến mất.

Vong Nguyệt ôm nàng vào trong lòng, trên môi không giấu nổi nụ cười hạnh phúc.

"Lần này là trai hay gái đây?" Lâm Gia Tuệ cắn môi hỏi, trong lòng tràn ngập chờ mong... hy vọng mình có thể sinh ra một tiểu hài tử thừa hưởng mái tóc bạch kim yêu dị của chàng.

Vong Nguyệt vẫn là tươi cười nhưng lại mở miệng nói: "Thiên cơ.... bất khả lộ!"

"Vong - Nguyệt - chàng!"

Toàn văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Muốn Nói Yêu Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.